

Prologue

ผมมองแพ็กกระป๋องเบียร์ที่วางอยู่บนพื้นทรายตรงหน้าด้วย
ท่าทางซังกะตาย เอื้อมมือไปแกะมันออกมาจากแพ็กหนึ่งกระป๋อง
เปิดฝักก็ไต่กลิ่นฉุนของแอลกอฮอล์ซึ่งโชยออกมาทันที แค่นี้ก็แทบ
คันๆ ในลำคอแล้ว กระดกกระป๋องให้มันไหลลงไปตามหลอดอาหาร
ความรู้สึกทั้งเย็นทั้งร้อนอวลอยู่ในปาก ก่อนเคลื่อนต่ำลงไปยังกระเพาะ
ซัดไปหลายอีกใหญ่ๆ ก็ส่งเสียงสะใจออกมา
ทำไมคนเราถึงต้องใช้เหล้าใช้เบียร์เพื่อลืมเรื่องแย่ๆ ด้วย
ตั้งคำถามในใจทั้งที่ปากก็ยังกระดกเบียร์ในมือไม่หยุด ผมนั่ง
ชันเข่าข้างหนึ่งอยู่บนทรายเนื้อร่วน ปล่อยให้ทั้งหน้า ผม และท่อนบน
เปลือยๆ ปะทะลมทะเล มองออกไปยังผืนน้ำเค็มกว้างสุดลูกหูลูกตา
ท้องฟ้าที่มีมิติทำให้ทะเลพลอยมีสีสันไปด้วย เห็นแค่คลื่นลูกเล็กๆ
ซัดกระทบฝั่งจากแสงของคบไฟที่ถูกปักประดับไว้เป็นระยะ
ไม่ได้ตั้งใจจะมานั่งเลียนแบบพระเอกมิวสิกวิดีโอเพลงเศร้า คง
ทำไม่ได้หรอกเพราะถนนด้านหลังฝั่งตรงข้ามกับชายหาดนี้ยังมีเสียง
คนคุยดังหนวญหุผสมปนเปกับเสียงเพลงจากบรรดาพ่อค้าแม่ค้าที่ตั้ง
แผงขายของ

เมื่อสัปดาห์ก่อนบริษัทที่ผมทำงานอยู่เพิ่งจะได้เลื่อนตำแหน่งให้ผมจากเซลล์เอกซ์คลูซีฟไปเป็นผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายขาย ผมดีใจเป็นบ้าเป็นหลังที่ผลจากการปิดยอดได้สูงสุดมาตลอดทำให้ผมได้รับความสนใจจากเจ้านาย แม้อายุการทำงานเพียงแค่นี้ก็ดีกว่า แต่ดีใจอยู่ได้ไม่กี่วัน ไม่ดี ไม่ถึงห้าชั่วโมงด้วยซ้ำ

เย็นวันนั้น แฟนผมที่ทำงานอยู่บริษัทเดียวกันกลับไปตั้งแต่เที่ยง พอผมเลิกงานก็ตั้งใจจะกลับไปหาเธอเพื่อบอกข่าวดีโดยเฉพาะใครจะคิดว่าเปิดประตูเข้าไปแล้วจะเจอแจ็กพ็อตใหญ่กว่าเซอร์ไพรส์ที่แสนหน้าแทน

คนที่ได้เห็นแฟนฉวยอยู่กับผู้ชายอื่นเต็มสองตานั้นมันจะรู้สึกแบบผมไหม...เลือดขึ้นหน้าจนอยากพุ่งเข้าไปต่อยไอ้ชายชู้นั่นให้ล้มกลิ้ง กระทั่งมันให้สะใจสักหลาย ๆ ที แล้วหันไปตวาดด่าหญิงไม่รักดีที่ร้อ่านนอกใจ

ภาพพวกนั้นอยู่ในหัวผมทุกอย่างเลย แต่หลังจากหายตัวแข็งทื่อ ผมกลับไม่ได้ทำอะไรเลยสักอย่าง

รวบรวมคำพูดอยู่ตั้งนานกว่าจะถามด้วยท่าที่ผิดหวังกึ่งไม่พอใจออกไปได้ ผู้หญิงบางคนก็ไม่ใช่คนที่คู่ควรจะร่วมชีวิตด้วยกันจริง ๆ เพราะเธอตะโกนต่อว่าผมด้วยเสียงสูงปรี๊ด

‘ไอ้ผู้ชายแบบพีชก็มีแต่หน้าตาดีคงได้เท่านั้นแหละ ทำงานเก่งแล้วยังไง เรื่องบนเตียงห่วยแตก! ลีเซียวอนไปกี่ครั้งแล้วก็เอาแต่ปฏิเสธอยู่ได้ เป็นอรหันต์รีไยยะ บอกว่าอะไรนะ จะรอหลังแต่งงาน? คิดว่าสมัยนี้มันยังมีเรื่องอะไรแบบนั้นอยู่อีกหรือ ใครจะไปคบกับคนแบบนี้ต่อได้ลง!’

เซี่ยเถอะ...

นอกจากเสียใจแล้ว ผมยังโคตรขายขี้หน้าชู้เธอด้วย

ผู้หญิงบ้า ถ้าอยากได้เรื่องบนเตียงขนาดนั้นก็ควรจะพูดตรง ๆ ดี จะวางตัวว่าเป็นคนเรียบร้อยมาตลอดหลายปีที่คบกันอยู่ทำไม ทำให้

ผมคิดว่าเธอไม่เข้าใจและถือสาเรื่องพวกนี้ถึงได้พยายามไม่ทำอะไร
หยาบคาย

ขึ้นชื่อว่าผู้ชายมันก็ต้องมีอารมณ์ทางเพศกันทั้งนั้นแหละ
อรหันต์บ้างอะไร

ทำไมการที่ผมยอมขัดจรวดเพื่อเธอกลับทำให้ผมถูกด่าแบบนั้น
ได้...พอคิดแล้วก็หงุดหงิดจนต้องกระดกเบียร์เข้าปากอีกหน ก่อนจะ
ขับขบกระป๋องอย่างขัดเคือง

ผมคบกับลิลลี่มาได้สองปีแล้ว เราเจอกันที่บริษัทนั่นแหละ
อีกไม่กี่วันจะเป็นวันครบรอบปีที่สาม และในวันนั้น...ผม
วางแผนสวยหรูเอาไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะขอเธอแต่งงาน

สุดท้ายก็พังหมด

ถึงจะบอกว่าอย่าเศร้า ถึงจะปลอบว่าดีแล้วที่รู้ตัวตนกันก่อนจะ
ใช้ชีวิตคู่ ถึงจะบอกว่าให้รีบเลิกคิดเลิกเสียใจ แต่คนเรามันก็ต้องการ
ระยะเวลาทำใจ ผมเองก็เพิ่งเลื่อนตำแหน่งมาจึงไม่อยากให้สภาพ
ซึมกะทือของตัวเองทำอะไรหลาย ๆ อย่างยิ่งแย่ ไม่ใช่แค่เรื่องความ
รัก การงานเองถ้ามีอะไรพลาดแม้แต่นิดก็มีคนรอซ้าอยู่ด้านหลังนับ
สิบ ดังนั้นสามวันถัดมาผมจึงตัดสินใจไปเคาะประตูห้องหัวหน้าเพื่อ
แจ้งเจตจำนงว่าอยากจะขอลาพักร้อน

บริษัทผมให้ลาพักร้อนได้ปีละหนึ่งสัปดาห์ ไม่รวมวันหยุด หาก
วันลาเหลือสามารถทบไปปีต่อไปได้ ผมทำงานมาสี่ปีกว่ายังไม่เคยใช้
สักวัน เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นก็เลยขอลายาวสิบสี่วันรวด

ลาพักร้อนแล้ว ในอนาคตอันใกล้ก็ไม่มีแว่วว่าจะได้แต่งงานแล้ว
เงินที่เก็บออมไว้สำหรับใช้เป็นสินสอดและค่าจัดงานจึงถูกดึงออกมา
เป็นค่าใช้จ่ายในการท่องเที่ยว

น่าจะรู้กันดีว่าอาชีพเซลล์ลูกค้าต้องมาเป็นอันดับหนึ่ง ต่อให้
เจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ถ้าเขาโทร. มากก็ต้องรับ เมลมาก็ต้องตอบ ลาเหมือน
ไม่ได้ลา แต่เพราะผมอยากจะพักแบบที่เรียกว่า ‘พักจริง ๆ’ เลยใช้เวลา

ทำงานหาหมรุ่งหามค้ำทั้งสัปดาห์เพื่อเคลียร์สินค้าและเอกสารซึ่งพัวพันกับลูกค้าที่ตัวเองดูแลอยู่ให้หมดก่อน จะได้ไม่มีสายจากใครติดต่อมาตามงานในช่วงที่ลาหยุด

คืนวันที่เคลียร์งานเรียบร้อย ผมเปิดโน้ตบุ๊กค้นข้อมูลในกระทู้พันทิป จากนั้นจึงที่พักแล้วบินมาภูเก็ตในวันนั้นเลย

อยู่กับตัวเอง ปล่อยใจตัวเองไปก่อน ให้ทะเลช่วยเยียวยาหัวใจ หลังจากครบสิบสี่วันแล้วผมจะกลับไปตั้งอกตั้งใจทุ่มเทตัวเองให้กับงานเหมือนเดิม

“ฮาย พี่ชาย”

ปากที่กำลังอ้าออกเตรียมรับแอลกอฮอล์เพิ่มเป็นอันต้องชะงักค้าง

อยากรั้งเจียบ ๆ คนเดียว แต่จู้ ๆ ฟั่นทลายข้าง ๆ ทั้งสองฝั่งก็มีร่างสองร่างนั่งลงใกล้ ๆ

“ดื่มคนเดียวไม่เหงาหรอกคะ”

“...”

“หลังจากนี้จะทำอะไรต่อ ว่างไหม”

“...”

ผมหันไปมองคนมาใหม่ เห็นว่าเป็นผู้หญิงหน้าตาคมเข้มสองคน จมูกโด่งปลายงุ้ม ตาตุ้ ผิวสีแทนออกคล้ำเล็กน้อยตามประสาคนใต้ คนทางซ้ายสวมเสื้อสายเดี่ยวผ้าบาติกสีฉูดฉาดโคร่งหน้าท้อง ต่ำลงไปเป็นกระโปรงยีนส์สั้นจู้จู้ ส่วนคนฝั่งทางขวามีอกก็แทบไม่ต่างกัน เพราะมีแค่เกาะอกสีดำปกปิดท่อนบนเท่านั้น

เปลือกตากะพริบเชื่องช้า ฤทธิ์แอลกอฮอล์และเรื่องราวเก่า ๆ ของแฟนเก่าทำให้สมองตื้อไปชั่วขณะ แต่เมื่อทั้งคู่ส่งสายตาเชิญชวนเล่นหูเล่นตามาให้ เล่นเอาผมชนลูกสูบ อยากจะขยับถอยหลังแต่ก็ทำไม่ได้

ไม่ชนลูกได้หรอก คนหนึ่งเป็นผู้หญิงก็จริง แต่อีกคนนะสาวประเภทสองแน่ๆ เสียงแมนชะขนาดนี้

ผมไม่มีอารมณ์มาใช้รอยยิ้มและวาจาสุภาพเหมือนตอนทำงาน จึงยกมือที่ถือกระป๋องเบียร์โบกส่งๆ

“โทษนะครับ อยากดื่มคนเดียว”

“แหม คนเดียวเหงาๆ จะไปสนุกอะไรล่ะคะ สนใจไปกับพวกเราไหม” คนทางซ้ายวางมือลงบนตักของผม ลูบไปลูบมาจนคนที่ลุกชู้ญอยู่แล้วยิ่งพากันลุกมากกว่าเดิม

“น้อง เอามือออกด้วยครับ”

หน้าผมเริ่มบึ้ง ตาจึงไปที่มือข้างนั้นอย่างไม่พอใจ แต่ก็ไม่ได้ยอมเอามือตัวเองไปแตะต้องพวกเธอเหมือนเปิดโอกาส

รู้อยู่แล้วว่าพวกสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชาวต่างชาติมาเที่ยวเยอะๆ นอกจากร้านนวดที่มีบริการนวด เด็กดริงก์ตามผับบาร์ ก็ยังมีพวกขายบริการที่เดินหาลูกค้าแบบนี้อยู่ไม่น้อย ทั้งหญิงแท้ ชายแท้ รวมทั้งพวกเล็ดบอย

“ลองดูก็ไม่เสียหายอะไรนี่ พวกเราเห็นพี่มาตั้งแต่ไกลแล้ว ชอบพี่นะ”

“เดี่ยว...”

“หน้าตาตรงสเปกพวกหนูมาก ๆ ลองแล้วอาจจะติดใจก็ได้ ยินดีให้แซนดวิช ไม่คิดเงินเพิ่มด้วย”

มือข้างนั้นยังลูบต่อต่อไปจนถึงกระเป๋ากางเกงของผม สุดท้ายผมก็ทนไม่ไหว ดันพวกเธอออกไปแล้วอย่างเหลืออด “บอกว่าไม่ก็ไม่มีสิครับน้อง ไปหาคนอื่นเถอะ จะหาแขกก็ดูให้ดีๆ หน่อย”

ผมลุกพรวดขึ้นยืน จากการขยับตัวกะทันหันของผมทำให้ทั้งคู่เสียหลักหายใจลงนอนราบไปบนพื้นทราย เสียงวิ๊ดว้ายดังขึ้นมา แต่เมื่อพุงกายกลับขึ้นมาได้สำเร็จก็จิกตาใส่

“โธ้ย! ไอบ้า หน้าตาดีซะเปล่า มีของติดดินไม่เอา ใครลองแล้วก็

ติดใจกันทั้งนั้นแหละ ยกเว้นแต่พวกไก่อ่อน!”

เสียงแมน ๆ ถูกเจ้าตัวดัดชะแหลมปรี๊ด พลงยกมือชี้หน้าพร้อม ถ้อยคำสบประมาททำนองเดียวกันกับแฟนเก่าทำให้ผมรู้สึกเหมือนมี ลูกธนูปักลงกลางใจที่ซ้าอยู่แล้วให้ยิ่งซ้ากว่าเดิม

“ในกระเป๋าก็มีอยู่แค่สามร้อย ยี่!”

“เฮ้ย!”

คำพูดที่เตรียมจะต่อว่ากลับไปกลายเป็นเสียงอุทาน ตาเบิกกว้างแทบถลนเมื่อเห็นว่ากระเป๋าสตางค์ที่น่าจะนอนนิ่งอยู่ในกระเป๋ากางเกงขาสั้นของตัวเองตอนนี้ไปอยู่ในมือหนึ่งในสองสาวนั่นได้ยังไงก็ไม่รู้

“เป็นพวกสิบแปดมงกุฎโง่! เอาคืนมา ไม่งั้นฉันจะไปแจ้งตำรวจให้มาจับไปให้หมด...เฮ้ย!”

ขู้งามไม่ทันจบก็ต้องรีบวาดมือไปรับกระเป๋าสตางค์ตัวเองเมื่อมันถูกปากกลับมาอย่างรวดเร็ว

“ก็ไม่ว่าจะได้หรือจะไม่ได้ เอาคืนไปเลย”

สองสาวยังตอกกลับเสียงสูงมาให้เจ็บใจเล่นอีกประโยคก่อนจะพากันเดินหน้าบึ้ง ย่ำทรายแรง ๆ อย่างกระฟัดกระเฟียดออกไป แต่ก่อนข้ามถนนไปอีกฟากยังไม่วายหันมาตะโกนด่าอีกคำ

บ้าอะไรวะเนี่ย!

ผมมองตามแล้วได้แต่ทำหน้ายู่ จากที่แข็งอยู่แล้วก็ยังแข็งมากกว่าเดิม เปิดกระเป๋าสตางค์ดูก็เห็นว่าธนบัตรสีแดงสามใบยังอยู่ครบ พวกบัตรประจำตัวต่าง ๆ ก็เช่นกัน จึงยัดมันกลับลงในกระเป๋ากางเกงก่อนกระแทกกันนั่งลงที่เดิม

อารมณ์อยากตีหมแทบจะหมดไปเพราะเรื่องบ้าบอนี้

คนเดินไปมาอยู่ในหาดมีเป็นร้อยเป็นพัน แม้จะคิดยังไปถึงเล็กลอกผมจะ จะบอกว่าการที่พกเงินมาแค่สามร้อยช่วยเอาไว้ก็ดูไม่ค่อยเข้าทีเท่าไร คนแหย่ ๆ สมัยนี้มันเยอะ มาเสนอตัวให้ออฟ แต่พอเปิด

ห้องแล้วไม่ได้จ่ายตามจำนวนที่ตกลงไว้ก็มีตัวอย่างให้เห็นเยอะแยะ
แถมเช้าวันต่อมาข้าวของมีค่าอาจจะถูกฉกไปด้วยอีกต่างหาก

แต่บอกตำรวจไปก็เท่านั้น สุดท้ายผมถึงได้แต่พ่นลมหายใจกับ
ชะตาชีวิต แล้วหยิบเปียร์กระป๋องใหม่มาเปิด

กระป๋องที่สาม กระป๋องที่สี่...

ยิ่งเหนื่อยใจอัตราการกระดกก็ยิ่งพุ่งสูง สุดท้ายก็หมดทั้งแพ็ก
อย่างรวดเร็ว เหลือแค่กระป๋องเปล่าระเกะระกะอยู่ด้านหน้า คืมเยอะ
คืมเร็ว สมองผมก็เริ่มจะมึน ๆ ศีรษะก็เริ่มจะหนัก ๆ

เอนตัวลงแนบหลังเข้ากับทรายที่ยังมีความอุ่นจากแสงอาทิตย์
หลงเหลือ มองไปมะพร้าวบนต้นสูงชะลูด เห็นมันเอนไปซ้ายทีขวาที
ตามแรงลมทะเล ส่งเสียงซ่าเสียดสีเคล้าคลอ ท้องฟ้าเวลานี้มืดมิด
แต่ยังไม่มืดพอเพราะยังมีแสงจากไฟนีออนที่เปิดแข่งกันอยู่เต็มพื้นที่...
จึงไม่เห็นดาวสักดวง

แต่สุดท้าย...ไม่รู้เพราะอารมณ์บ้าหรือฤทธิ์แอลกอฮอล์ ผมดัน
หัวเราะออกมาซะอย่างนั้น

หัวเราะอยู่นาน นานจนอีกนิดจะคิดว่าบ้า ในหัวอัดแน่นไปด้วย
คำถามที่ว่า...ทำไมต้องมาหลอกกันด้วย

ผมรู้แล้วว่าตัวเองเมา และก่อนที่จะหลับให้ยุ่งهامอยู่บนเตียง
ทรายจึงกลั่นใจรวบรวมแรงลุกขึ้นยืน วาดแขนรวบกระป๋องเปียร์เปล่า
เข้ามาในอ้อมแขน เดินโซเซออกไปทางถนนเพื่อจะเอามันไปทิ้ง

กระป๋องร่วงลงดังดังก้องแก๊ง ๆ เรียบร้อยก็หมุนตัวเตรียมจะเดิน
กลับที่พักของตัวเอง แต่อาการอยากอาเจียนก็เล่นขึ้นมากะทันหัน
จนต้องรีบเกาะลำต้นหนา ๆ ของต้นไม้แถวนั้นพุงกายไว้ก่อน

ไฉละ หาเรื่องใส่ตัวเอง...

ยกมือขึ้นปิดปาก เหยหน้าขึ้นตั้งตรงเพื่อไม่ให้มันหรืออยากอ้วก
มากกว่าเดิม ภาพที่เห็นคือถนนเส้นยาวซึ่งดูพราวขาว สดก็เหลือน้อย

แต่ผมก็ยังคงคุมมันให้จับไฟกัศ เฟ่งมองไปยังจุดจุดหนึ่ง สถานการณ์ และคนที่อยู่ตรงนั้นดันเป็นสิ่งแรกที่มาปรากฏอยู่ในครรลองสายตา พอดิบพอดี

“หืม?”

นั่น...สองสาวลึบแปดมงกุฎเมื่อคืนนี้

เวลานี้ทั้งคู่คล้องแขนผู้ชายคนหนึ่งเอาไว้ ยิ้มแย้มหัวเราะคิกคัก ได้เหยื่อแล้ว?

ผมขมวดคิ้วขณะเฟ่งมองไ้ผู้ชายตาถั่วที่ไปหลงเด็ก ๆ พรรคนี้ พลังคิดว่าเป็นคนแบบไหนอย่างอดไม่อยู่

เหยื่อเป็นชาวต่างชาติรูปร่างสูงใหญ่ กล้ามเนื้อแน่น ผิวสีแทน เรียบเนียน เรือนผมรองทรงใช้เจลเลยขึ้นไปแบบง่าย ๆ จมูกโด่ง และ เบ้าตามคมเด่นชัดเป็นเอกลักษณ์ของชาติตะวันตก ผมมองไม่เห็นสีตา เพราะระยะห่างที่ไกลเกินไป หมอนั่นสวมกางเกงว้ายน้ำสปีโดรัดรูป สีดำประมาณเข้า ด้านบนเปลือยเปล่า ปล่อยให้ลึบแปดมงกุฎสองคน นั้นลုပ်ไล่ซิกซ์แพ็ค

ถ้าเป็นผู้หญิงพูดคงจะบอกว่าหล่อวัวตายควายล้ม แต่สำหรับผู้ชายด้วยกัน...อืม ก็ดูดี

หล่อ แต่สมองไม่หล่อเลย

ผมเฟ่งมองต่อไป ทั้งสามคนกำลังจะเดินไปอีกทาง จำได้ว่าทาง นั้นเป็นที่ตั้งของเขตที่พักแล้ว มองคนที่กำลังจะถูกหลอกจนหมดตัว ในเช้าวันต่อมาแล้วผมก็ตัดสินใจยับเท้า

ตัวเองเป็นผู้พิทักษ์คุณธรรมเหรอ ก็เปล่า อาจเพราะเข้าใจ หัวอกคนโดนหลอกก็ได้

ผมพยายามไม่ให้ตัวเองล้มหน้าคะมำ ก้าวไว ๆ ตามมาทันก็รั้ง ท่อนแขนหนาอุดมไปด้วยกล้ามเนื้อของฝรั่งคนนั้นไว้

“เดี๋ยวก่อน...”

ทั้งสามคนหันมา แต่ผมจ้องไปที่คนหัวอกเดียวกันเขม็ง

ตายังพว่ แต่ว่า...

ผู้ชายคนนี้ดูโกลัๆ แล้วยิ่งโคตรหล่อ จากระยะห่างเท่านี้ผมก็เห็นแล้วว่าอีกฝ่ายมีตาสีฟ้าอมเทา ไล่สีไปจนแซมบริเวณขอบนัยน์ตาเหมือนกับ...ผลึกอัญมณีบางอย่างที่สะท้อนแสงไฟแล้วเป็นประกายแวววาว

“ครับ?”

เสียงก็ทุ้มนุ่มเสนาะหู อย่างกับถูกดูดเข้าไปในวังวนบางอย่างเดี๋ยวนี ผมสะดุ้งรีบ รีบเอ่ยเป็นภาษาอังกฤษ

“คุณถูกหลอกแล้ว”

“ถูกหลอก?”

“สองคนนี้เป็นพวกสืบแปดมงกุฏ”

“ใครเป็นสืบแปดมงกุฏไม่ทราบ!” สาวเทียมในชุดเกาะอกปล่อยแขนของฝรั่งคนนี้แล้วปัดมือผมออกจากแขนหนาๆ ทันที พร้อมกับถลึงตามองมาอย่างโกรธจัด

ผมชะงักไปนิดหน่อยที่ทั้งคู่ฟังภาษาอังกฤษออก และไม่ใช่ว่าเงาๆ ปลาๆ ชะด้วย

“ก็พวกเธอนะสิ ก่อนหน้านี้อยากจะให้ฉันซื้อ แอมยังฉกกระเป๋าดังค์ฉันอยู่เลย ตั้งใจจะหลอกฝรั่งคนนี้นี่สิทำ”

“เขาออฟพวกเราแล้วอะ!”

ออฟแล้ว!?

เกือบหายเมา ผมหันไปมองฝรั่งหล่อตรงหน้าอีกหนแบบพูดไม่ออกบอกไม่ถูก หมอนี่ก็เอาแต่เลิกคิ้ว ทำหน้างุนงงมองมาทางพวกเราที่แรกผมนึกว่าโดนตื้อให้พาไปดื่มแล้วอาจโดนตะล่อมพาเข้าห้องต่อไม่คิดว่าจะตอบตกลงออฟขึ้นเตียงกันเรียบร้อยแล้ว ไม่สิ...คิดตื่นไปหน่อยสินะ พวกชาวต่างชาติที่มาเที่ยวไทยด้วยหวังจะออฟเด็กนะมีเยอะจะตาย

หน้าตาแบบนี้ก็คงจะเป็นที่ถูกใจของพวกฝรั่งด้วยนั่นแหละ

ผมสายศิริชะช้า ๆ ตัดสินใจพูดอีกหน ควบคุมเสียงตัวเองไม่ให้
อ้อแอ้และขัดถ้อยขัดคำที่สุดเท่าที่จะทำได้

“คุณตกลงกับพวกเธอแล้ว? โอเค แต่บอกก่อนนะ วันพรุ่งนี้คุณ
ต้องตื่นขึ้นมาแบบตัวเปล่า ๆ ข้าวของทุกชิ้นหายไปโรงแรมแน่ ๆ”

“โน้ ๆ ๆ ๆ เขาโกหก” สาวแทรีปปฏิเสธพร้อมกับยกมือขึ้นผลัก
ผม แรงจนผมแทบหงายหลังเพราะความมีนเมา “ไอ้แก่อนี่ พวกฉัน
อุตส่าห์ตั้งเขาตั้งนาน อย่ามายุ่งกับคนทำมาหากินได้ไหม!”

“ยังจะใช้คำว่าทำมาหากินอีกหรือ รู้ว่าคนอื่นจะถูกหลอกแล้ว
ไม่สนใจก็รู้สึกแย่แล้ว”

“คิดว่าตัวเองเป็นฮีโร่ไง!”

“คนธรรมดา!”

“คนไทยด้วยกันไม่น่าจะมาตัดช่องทางทำมาหากินกันแบบนี้!”

“ตัมตัมกินนะสิ!”

นี่แหม่คือครั้งแรกในชีวิตของผมเลยที่มายืนเถียงปาว ๆ อยู่กับ
ผู้หญิงและสาวประเภทสองกลางถนนซึ่งคลาคล่ำไปด้วยผู้คน แน่นจน
ว่าคนรอบข้างก็ต้องมองมา แต่ดีที่ไม่มีไทยมุง เรียกว่าเปิดประสบการณ์
ใหม่ชัด ๆ ผมเองก็กำลังมีเงิน ถ้ามีสติครบก็ไม่ว่าหรอกว่าจะมาทำอะไร
แบบนี้ไหม ตอนนี้นี้ในใจมีแต่ความรู้สึกที่ว่า...เห็นใจคนโดนหลอก
เหมือนกัน

“อ๊อ เลิกยุ่งได้ไหม! คนอื่นเขาไม่เห็นจะสน ทำไม หรือที่จริง
คิดจะแย่งแซกพวกฉันนะ!”

“เออ แย่งก็แย่ง!”

ทุกอย่างเริ่มยุ่งเหยิง เสียงสูงปรี๊ดของทั้งคู่ทำให้ผมปวดหัวจี๊ด
พอทนไม่ไหวผมเลยเอื้อมมือไปจับแขนล่า ๆ ของฝรั่งหล่อไว้อีกหน
หนนี้แน่นมากเป็นพิเศษ

“ถ้าคุณอยากออฟเด็กมากนัก คุณก็ออฟผมไปแทนก็แล้วกัน!”

ตัวเองพูดอะไรออกไป...เช้าวันต่อมานั้นแหละถึงรู้

1

ผมคิดว่าตัวเองฝัน...

ฝันถึงแฟนเก่าที่หักหลังกัน เธอเย้ยผมด้วยการยื่นซองอยู่กับชายชู้อย่างออกหน้าออกตา เปิดปากตะโกนด่าว่าผมเป็นอรหันต์ที่มีดีแค่หน้าตา ทำงานเก่งก็เท่านั้น หัวเราะเยาะเสียงสูงก่อนจะพากันเดินหายไป ทั้งที่ผมตั้งใจเก็บออมเงินเพื่ออนาคต และซื้อบ้านหลังหนึ่ง แถบชานเมืองเอาไว้อยู่กับลูกกับภรรยา แต่ตอนนี้ชีวิตสมบูรณ์แบบซึ่งผมวาดฝันไว้กลับพังลงกับตา

ตอนที่กำลังยืนหนาวเหน็บคนเดียว ไอนุ่นบางอย่างก็เคลื่อนเข้ามาโอบล้อมอยู่รอบตัว เป็นความอบอุ่นที่ราวกับว่าจะปิดเป่าเรื่องแย่ๆ ให้จางหายไป พร้อมทั้งทำให้หลับฝันดี

ผมอยู่กับความอบอุ่นนั้นทั้งคืน...

จนกระทั่งช่วงเวลาหนึ่งรู้สึกว่ามันกำลังจะหายไป ถึงรีบเอื้อมมือไขว่คว้าด้วยความอาวรณ

‘ผมไม่ได้ไปไหนลิตเติลแลมบ์ แค่จะไปเตรียมมือเข้าสำหรับเรา’

คำปลอบประโลมเสียงทุ้มนุ่มดังแทรกเข้ามาในโสตประสาทพร้อมๆ กับสัมผัสแผ่วเบาตรงข้างแก้ม ผมถึงยอมปล่อยให้ความ

อบอุ่นนั้นค่อย ๆ ห่างไปแต่โดยดี

หลับอย่างสบายใจต่อไปได้ทั้งอย่างนั้น ผ่านไปเท่าไรก็ไม่รู้ ผมรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาเพราะเสียงคลื่นกระทบฝั่ง รวมทั้งเสียงเครื่องยนต์เรือและเจ็ตสกี

กะพริบตาปริบ ๆ เพื่อปรับสายตาให้เข้ากับแสงสว่างที่ลอดผ่านม่านผืนบาง ๆ เข้ามา สิ่งแรกที่เห็นผ่านหน้าต่างบานใสคือฟ้าเปิดสีครามและเหล่าปูยเมฆขาว ท้องฟ้าแบบนี้แหละเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าวันนี้อากาศทำทางจะดีไปทั้งวัน อิม ดี แต่...ตรงข้ามกับไอ้อาการปวดหัวตุ๊บ ๆ ที่กำลังคุกคามตัวเองอยู่ตอนนี้อย่างสิ้นเชิงเลย

ผมพนมหลมหายใจเบา ๆ ยันกายลุกขึ้นจากเตียงนอน สภาพรอบด้านที่ไม่คุ้นตาทำให้รู้สึกแปลกอยู่หน่อย ๆ

อ้อ เมื่อวานตอนเย็นผมบินมาลงภูเก็ตนี่ะ

หลังจากเช็กอินและเอาของเข้ามาเก็บในห้องปูบ ก็บ๊าย้ออกไปซื้อเบียร์กระป๋องที่เซเว่นมาแพ็กหนึ่ง แล้วนั่งดื่มอยู่คนเดียวริมชายหาดเหมือนจะ...ดื่มไปเกลี้ยงเลยมั้ง

“แม่ง...เฮ้อ”

เพราะผิดหวังมากไปเลยเสียอาการมากไปหน่อย

ไปงานเลี้ยงที่บริษัทยังไม่ปล่อยให้ตัวเองมาได้ถึงขนาดนี้เลย ดินะที่ยังกลับมาห้องถูก

ผมสะบัดหัวแรง ๆ ลุกขึ้นจากที่นอนแล้วเดินเนือย ๆ เข้าไปในห้องน้ำ ใช้น้ำเย็น ๆ ราดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า พอจะช่วยให้ความอึดความมึนจางหายไปได้บ้าง อาบน้ำไปก็คิดไปด้วยว่าพอทานมื้อเช้าของริสอร์ทเสร็จ ผมจะลองออกไปเดินดูสักหน่อยว่าวันต่อ ๆ ไปควรจะทำอะไรกับการพักร้อนของตัวเองดี

ไปดำน้ำหรือเช่าเรือไปเที่ยวเกาะรอบ ๆ นอกดี

ยังไมรู้ แต่จะพักผ่อนให้สบายใจไปเลย

ผมสวมเสื้อคลุมอาบน้ำสีชาวยกออกมา จากนั้นก็เดินไปเปิดประตู

บานเลื่อนที่เชื่อมระหว่างห้องนอนกับห้องนั่งเล่น

ริสอร์ทที่ผมจองไว้เป็นริสอร์ทหรู อาจไม่ได้หรูแบบมีสระว่ายน้ำ และอ่างจากุซซี่ส่วนตัวอยู่หน้าห้อง แต่ก็ถือได้ว่าแพงพอตัวสำหรับพนักงานบริษัทธรรมดาๆ ที่มาพักแบบหัวเดียวกระเทียมลีบ ให้พูดตรงๆ ผมก็เพิ่งจะเคยจองห้องพักระดับนี้เป็นครั้งแรก ไม่แถมด้วยว่าตอนนั้นเพราะความโมโหขุนเคืองกับเรื่องที่เกิดขึ้นแท้ๆ

“ตื่นแล้วเหรอ”

“...” มือที่กำลังจับผ้าผืนเล็กเช็ดผมเปียกๆ อยู่ชะงัก

“ผมกำลังจะเข้าไปปลุกคุณอยู่พอดีเลย”

“...!”

ฮะ?

ผมเบิกตากว้างเท่าไข่ม่าน หลังจากหันไปตามเสียงทุ้มนุ่มนวล เป็นภาษาอังกฤษสำเนียงบริติชแล้วพบว่า ในห้องพักของตัวเองมีฝรั่งตัวโตที่ไม่รู้จักยืนอยู่ด้วย

อีกฝ่ายส่งยิ้มที่โคตรหล่อเหลาเจิดจ้ามาให้ ระหว่างพูดก็สาวเท้าเข้ามาใกล้ พอหยุดอยู่ตรงหน้าผมซึ่งตัวแข็งทื่อก็วาดแขนโอบรอบเอว รวดชิงจนหน้าอกผมปะทะเข้ากับหน้าอกเปลือยๆ สีแทนที่มันทั้งแข็งทั้งร้อน ไม่ใช่แค่นั้นเพราะจะจุกโด่งๆ บวกเรียวยาวหักยักยังยื่นมาแตะข้างแก้มผมอีกด้วย

“อรุณสวัสดิ์ ตัวน้อย”

“เดี๋ยว...!” เสียงกระซิบข้างหูนั้นทำให้ผมรู้สึกตัว ชนลุกวูบวาบทั่วสรรพางค์กาย มือที่หายแข็งแล้วปล่อยผ้าขนหนูผืนเล็กลงบนพื้น แล้วยกขึ้นไปยื่นนอกหน้าต่างลอยออกไปไกลๆ “คุณ...คุณเป็นใครเนี่ย! เข้ามาอยู่ในห้องของผมได้อย่างไร”

“หืม?”

อีกฝ่ายเลิกคิ้ว สีหน้าดูแปลกใจอย่างเห็นได้ชัด

“ผมถามว่าคุณเป็นใคร เข้ามาอยู่ในห้องผมได้อย่างไร เข้าห้อง

ผิด?” ผมพยายามพูดซ้ำ ๆ ซัด ๆ ให้เขาเข้าใจ

อะไรคือการที่เดินออกมาแล้วเจอฝรั่งหล่อวัยตายควายลัมแถม
หุ่นเซ็กซี่ประดุจ คริส เฮมสเวิร์ท สวมแค่งางเกงตัวเดี่ยวยืนอยู่ในห้อง
ที่ผมจองเอาไว้กันวะ แถมยังเดินมากอดมาหอมทั้งที่ไม่รู้จักกันมาก่อน
ด้วย

“เข้าห้องผิด?” ฝ่ายนั้นทวนคำ แล้วอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อคืน
“เมื่อวานคุณเป็นคนพาผมมานอนที่ห้องนี้เอง หลังจากผมตกลงออฟ
คุณไปเมื่อคืน”

“ออฟผม!”

เห็นสีหน้าและการชี้เข้าหาตัวเองของผมเขาก็สับสนไม่ต่างกัน
แต่ก็ผงกศีรษะยืนยัน

ทั้งคำพูดและการกระทำทำเอาผมหัวจะแตก อาการปวดขมับ
ตื้อ ๆ จากอาการแสบก็อยู่แล้วยังปวดมากกว่าเดิม ผมยกมือขวาขึ้น
“เดี๋ยวก่อนนะครับ ผมว่าต้องมีอะไรเข้าใจผิดกันแน่ ๆ ออฟที่คุณว่านี่
หมายถึงออฟพวกเด็กขายบริการ?”

“ครับ”

“จะบ้าเหรอ! ผมไม่ใช่เด็กขายนะ”

“ลิตเติลแลมพ์ เมื่อวานคุณเป็นคนเสนอให้ผมเอง จำไม่ได้เหรอ”

“...”

เสนอให้เอง?

ผมพยายามเค้นสมองนึกย้อนกลับไปอีกครั้งว่ามันมีเหตุการณ์
بابอคอดแตกนั้นเกิดขึ้นจริง ๆ รีเปล่า

ตัวเองเพิ่งจะมาถึงภูเก็ตเมื่อวานตอนเย็น เอาจริง ๆ นอกจาก
คนขับรถสองแถวที่มาส่งหน้ารีสอร์ท พนักงานต้อนรับและเบลล์บอย
วันทั้งวันผมก็ได้คุยแค่น้องพนักงานเซเว่นตอนที่ปฏิเสธไม่สะสม
แต่มก็เท่านั้น ชาวปลายังไม่ทันได้สั่งมากินก็เดินปลีกวิเวกไปนั่งดื่ม
คนเดียว แล้วจะไปให้ใครออฟตอนไหน อ้อ ลืมไป มีเด็กขายบริการ

สองคนมาทัก...

เชี่ย...

“...”

ผมหันไปมองร่างสูงใหญ่ตรงหน้าอีกหนด้วยสายตาที่เริ่มจะเปลี่ยนแปลงไป

พอจัดแะความทรงจำที่อยู่ลึกลงไปผมก็พบว่า เมื่อคืน...มีเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นจริง ๆ ด้วย

แม้จะเลื่อนรางชวนสับสนอยู่บ้าง แต่ก็คุ้น ๆ ว่าผมเห็นสิบแปดมงกุฎสองคนนั้นหาเหยื่อได้แล้ว ซึ่งก็คือผู้ชายตรงหน้าคนนี่แหละ เห็นคนจะโดนหลอกแล้วก็เกิดแรงฮึดพุ่งเข้าไปหา สุดท้ายกลายเป็นเรื่องถึงขนาดโต้เถียงกันริมฟุตบาท แถมยังบ้าบิ่นถึงขั้นตะโกนบอกให้อีกฝ่ายมาออฟตัวเองไปแทนอีก...

“อา...” ครางในลำคอด้วยความอับอาย มือขวาก็ยกขึ้นปิดหน้าตัวเอง

ดินะที่ไม่มีอะไรไรบไม่ได้มากกว่านี้เกิดขึ้น อย่างเช่น...ตื่นขึ้นมาบนเตียงอีกทีแล้วเจ็บสะโพกอะไรแบบนั้น

“ตัวน้อย เป็นอะไรไร้เปล่า ปวดหัวหรือ”

“อย่ามาเรียกผมตัวน้อยแล้วก็คิดว่า...เรามีเรื่องที่จะต้องคุยกันนิดหน่อย”

เขายิ้ม “ไม่มีปัญหา เราคุยไปทานมื้อเช้าไปด้วยดีไหม”

กลายเป็นแบบนี้ไปแล้วผมก็ถอนหายใจ พยักหน้าก่อนก้มลงไปเก็บผ้าขนหนูบนพื้นขึ้นมาสะบัด

“ผมจะเข้าไปเปลี่ยนชุดก่อน คุณเองก็หาอะไรสวมซะด้วยนะครับ”

ฝรั่งนั้นหัวเราะ แม้แต่เสียงหัวเราะยังทุ้มนุ่ม ฟังแล้วชวนให้เคลิบเคลิ้ม นัยน์ตาสีฟ้าที่มองตรงมาเป็นประกายระยิบระยับ

“ผมรู้อยู่แล้วว่าคนเอเชียขี้อาย”

“...”

“แต่นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ผมเจอเด็กชื้อขายแบบคุณ”

คำว่า ‘เด็ก’ ไม่ได้หมายถึงผมยังเป็นเบบี๋ตัวน้อยๆ แต่หมายถึงอะไรคงไม่ต้องสาธยายให้อายเพิ่ม พอเข้าใจสิ่งที่อีกฝ่ายพูดผมก็ทนฟังต่อไม่ไหว รีบจำพรวดๆ กลับเข้าไปในห้องนอนทันที

ระหว่างที่รื้อเสื้อผ้าในกระเป๋าเดินทาง สีน้าผมดูไม่ได้ ในใจก็มีแต่ถ้อยคำต่อว่าตัวเองเป็นล้านๆ คำ

มาวันแรกมึงก็ก่อเรื่องแล้วไง

เชื่อแล้วว่าน้าเมาทำให้คนขาดสติและทำอะไรสุดโง่งออกไปได้จริงๆ ถ้าเป็นผมในยามปกติคงไม่เอาตัวเข้าไปยุ่งเหยิง ฝรั่งคนไหนจะโดนหลอก คนไหนจะหมดตัวอะไรยังงั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของผม อย่างมากที่สุดก็อาจจะแค่เอ่ยเตือนไม่ให้ตัวเองรู้สึกแย่ที่เห็นคนจะเดือดร้อนอยู่ตรงหน้าแล้วทำเมินก็เท่านั้น แต่... ยืนทำเข้าไปเต็มๆ

หยิบเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นซึ่งเหมาะกับการเที่ยวทะเลออกมาเปลี่ยน ส่งกระจุกดูใบหน้าตัวเองก็เห็นว่าคว้งขนกัน ไม่มีมาดพนักงานขายที่ยิ้มแย้มอย่างปกติหลงเหลืออยู่แม้สักนิด

ผมเปิดประตูออกไปจากห้อง เห็นร่างสูงใหญ่ของฝรั่งคนเดิมนั่งคอยอยู่ตรงโต๊ะติดประตูระเบียบบริเวณหน้าห้อง บนนั้นเต็มไปด้วยบรรดาจานอาหารเข้าจากรูมเซอร์วิสของรีสอร์ท กลิ่นกาแฟที่หอมฟุ้งไปทั่วเหมือนจะช่วยบรรเทาอาการจืดๆ ตรงเข้าไปได้เหมือนกัน

พยายามไม่มองรอยยิ้มมีเสน่ห์และนัยน์ตาสีสวยของเขาขณะเลื่อนเก้าอี้ออก แล้วทิ้งตัวนั่งลงตรงข้าม

ตอนนี้อีกฝ่ายไม่ได้โชว์อกเปลือยๆ กับกล้ามเนื้อแน่นๆ แล้วเพราะสวมเสื้อคลุมอาบน้ำเอาไว้ คงไปขอเพิ่มมาจากพนักงานละมั้ง ไม่น่าแปลกใจเท่าไรหรอก เพราะคูนๆ อยู่ว่าเมื่อวานตอนเจอเขาก็สวมแค่กางเกงว่ายน้ำ ตามผมมานอนที่นี่ก็คงจะไม่มีชุดใหม่เอาไว้เปลี่ยนนั่นแหละ

“คุณน่าจะหิว ทานให้เสร็จแล้วเราค่อยคุยกันดีกว่า”

“ขอบคุณครับ”

ที่แรกผมอ้าปากเตรียมจะเอ่ยแก้ไขความเข้าใจผิดก่อนเป็นอันดับแรก แต่พอมีอหามาๆ นั้นเลื่อนจานมาให้ถึงเปลี่ยนใจยับไปเกี่ยวหูแก้วกาแฟเพื่อยกขึ้นจิบ

กาแฟช่วยกระตุ้นความอยากอาหาร ผมคว่ำมีดกับส้อมขึ้นมาจัดการของกินตรงหน้าทันที

ไม่มีใครพูดอะไร มีแค่เสียงช้อนกระทบจานคลอเสียงคลื่นซัดสาดเบาๆ ด้านนอก แต่...โคตรจะอึดอัดเลย เพราะถึงผมจะก้มหน้าก้มตากินอาหารในจานของตัวเองไป แต่ก็จับความรู้สึกได้ว่าร่างสูงใหญ่ตรงหน้าเฝ้าแต่ใช้ตาคุมๆ จ้องมาตลอดเวลา บางครั้งเผลอเงยขึ้นก็ได้สบเข้ากับดวงตาวิบวับโดยไม่ทันตั้งตัว

ไม่ปกปิดความคิด...

ผมได้แต่เขินเขียวเคี้ยวฟัน รีบๆ กินจะได้รีบแก้ไขความเข้าใจผิดของหมอนี่สักที

“โอเค” หลังจากปิดมือด้วยน้ำเปล่าเย็นๆ แล้วผมก็นั่งตัวตรงอย่างเป็นทางการเป็นงาน “เมื่อวาน...ผมเสนอให้คุณออฟผมใช้ไหมครับ” อีกฝ่ายพยักหน้า

“คือว่า...นั่นเป็นเรื่องเข้าใจผิด จะว่าไงดีละ ผมผิดเองแหละครับ เมื่อวานผมดื่มมากเกินไปก็เลยเมา” เพราะไม่รู้จะอธิบายยังไงดี สีหน้าผมเลยกลับมาอย่าแหย่อีกรอบ ก็รู้เียงว่าที่กลายเป็นแบบนี้เพราะตัวเองจะไปโทษคนตรงหน้าก็ไม่ได้ด้วย “ผมขอโทษคุณด้วยก็แล้วกันที่ทำให้เสียเวลา...”

คนฟังเลิกคิ้วขึ้น พอเห็นสีหน้าของผม เขาก็ส่งสายตาปलอบประโลมมา “ไม่เป็นไร มันไม่ใช่ความผิดคุณเลย คุณไม่ได้บังคับให้ผมเลือกคุณ แต่ผมเต็มใจที่จะเลือกคุณเอง”

“...”

“คุณเองก็ตรงสเปกผมนะ ผมชอบสะโพกและขาอ่อนของคุณมาก”

ผมอ้าปากหน้าเหวออีกหน ยกมือขึ้นโบกรัวๆ “ไม่ใช่ๆๆ คุณเข้าใจผิดแล้ว ที่ผมสื่อหมายถึงว่าผมไม่ใช่เด็กขายบริการ ที่พูดกับคุณไปเมื่อวานเพราะผมเมา”

ให้ตายเถอะ เกิดมาयीสิบห้าปี ถึงจะไม่ใช่พวกเจ้าชู้พินสวๆ ไปทั่ว ออกจะหัวโบราณกว่าผู้ชายทั่วไปด้วยซ้ำ แต่ก็เพิ่งจะเคยโดนเพศเดียวกันวิจารณ์เรื่องขาอ่อนกับสะโพกตัวเองก็ครั้งนี้ครั้งแรกเนียแหละ ผมไม่ได้รังเกียจพวกเพศทางเลือกหรอกนะ เอาตรงๆ โคตรเปิดโลกเลย

“เมื่อวานคุณตอบตกลงออฟสองคนนั้นไปใช่ไหมล่ะครับ”

นึกว่าเขาจะพ่ายหน้า อีกฝ่ายกลับส่ายศีรษะ “เปล่า พวกเรอบอกว่าตัวเองทำงานเรียกแขกอยู่ที่ร้านหนึ่ง มาชวนให้ไปดื่มที่นั่น ผมเห็นว่าไม่ได้เสียหายอะไรเลยกะจะไปนั่งสังสรรค์ดื่มสักแก้วสองแก้ว”

“...หืม?”

ไม่ได้ออฟ? งั้นไอ้ที่ผมคิดว่าสองคนนั้นจะพาไปดื่มแล้วหลอกขึ้นห้องต่อก็ถูกแล้วสินะ

แต่...พอผมบอกให้ออฟ เขาจะมาออฟผมทำไมล่ะวะ

คิดแล้วก็แทบเอาหัวโขกขอบโต๊ะ สุดท้ายก็ทำได้แค่ถอนหายใจ “คุณโดนหลอกแล้ว สองคนนั้นไม่ได้ทำงานให้ร้านไหนทั้งนั้นแหละครับ พวกเธอเป็นเด็กขายที่เดินหาลูกค้าไปเรื่อย”

“...” คนฟังทำหน้าแปลกใจ

“ที่จริงแล้วผมก็เป็นนักท่องเที่ยวนี้อะ คุณ แต่สองคนที่คุณคุยด้วยเมื่อวานเป็นพวกหลอกหลวง ผมรู้เพราะก่อนหน้านี้พวกเธอมาขอให้ผมออฟแล้วแอบล้วงกระเป๋า พอเห็นคุณจะไปกับพวกเธอเลยเข้าไปเตือนก็เท่านั้น ตอนนั้นผมอาจจะกำลังเมาๆ แล้วสถานการณ์มันก็วุ่นวายด้วย คุณจะไม่เข้าใจก็ไม่แปลกหรอก”

“คุณไม่ใช่...?”

“ครับ ผมไม่ใช่”

เขาเงยบไปครู่หนึ่ง ต่อมาก็ส่งเสียงคราวในลำคอเบาๆ “ผมเข้าใจแล้ว แต่...”

“...”

“ผมขอบคุณนะ เราน่าจะเข้ากันได้ดี”

“ครับ?” ผมขมวดคิ้ว

เขากำลังเชิญชวนผม...ถูกต้องไหม

“นี่คุณ ถึงเมื่อวานผมจะเข้าไปพูดกับคุณแบบนั้น แต่ผมก็ไม่ใช่เกย์หรือกนะครับ”

พอได้ยินน้ำเสียงจริงจังของผม ฝรั่งเศสหน้าก็ดูผิดหวังไปนิดตา เวลานี้เขาทำให้ผมเมงที่ผมเห็นเป็นคุณหมิใจดี มองแล้วรู้สึกแปลกๆ อยู่บ้าง ผมเสไปใช้นิ้วลูบแก้วนน้ำเปล่าที่รอบด้านปกคลุมไปด้วยละอองความเย็น แม้เมื่อวานจะตกลงไปกับมิจซาซึฟสองคนนั้นแต่ดูๆ ไปแล้วผู้ชายตรงหน้าคนนี้ไม่ใช่พวกฝรั่งเศสหื่นกามอะไรแบบนั้น เห็นได้จากการที่ตอนผมเมาไม่มีสติเมื่อวานหลังบอกให้ออฟแล้วเขาก็ไม่ได้รับรื้อนทำอะไรคนหลับ

“ก็ตามนั้นแหละครับ ผมขอโทษคุณอีกทีก็แล้วกัน แล้วเมื่อวาน...คุณ เอ่อ...ออฟผมไปเท่าไร คุณจ่ายเงินแล้วรีเปล่าครับ ผมจะได้คืนให้” ขณะที่พูดประโยคนี้ผมรู้สึกว่หน้าตัวเองร้อนจนแทบไหม้

“ยังไม่ได้คุยกัน แต่ว่าก่อนหน้านั้นผมบอกคุณว่เราจะตกลงกันลืบหัววัน”

“ลืบหัววัน!?”

ฟังเสียงหุ่มๆ ที่ตอบกลับมาผมก็สว่นกลับเสียงสูงปรี๊ดแทบทะลุเพดานริสอร์ท จ้องหน้าคนตรงข้ามด้วยสายตาอึ้งๆ

“คุณ...คิดยังไงออฟคนอื่นเขาดั่งลืบหัววัน”

“ผมบอกแล้วว่ผมขอบคุณ”

ผมทำหน้าเจื่อน ๆ “แต่คุณจำเป็นจะต้องเหมาสิบหัววันเลยหรอ”

“ตัวน้อย อย่ามองผมด้วยสายตาแบบนั้นสิ” เขาพูดเสียงทุ้ม กระซากวิญญาณแล้วหัวเราะเบา ๆ “สิบหัววันของผมไม่ได้มีแค่เรื่องบนเตียงอย่างเดียว ผมอยากให้คุณไปเที่ยวเป็นเพื่อนด้วยตลอดทริปที่ผมอยู่ที่นั่นต่างหาก”

“เที่ยวเป็นเพื่อน?”

“ครับ ผมมาภูเก็ตคนเดียว คิดว่าอยากจะมีเพื่อนเที่ยวสักคน ตั้งแต่แรกแล้ว”

“...”

“รู้ไหม ผมไม่อยากให้คุณปฏิเสธเลย” เขาทอดสายตามองมา “ผมอุตส่าห์ได้รู้จักคุณแล้ว เราน่าจะเป็นเพื่อนกันได้ใช่ไหม คุณจะรังเกียจเปล่าถ้าผมอยากจะทำเกี่ยวกับคุณ”

“เกี่ยวกับผม?” ผมกะพริบตาปริบ ๆ ซึ่เข้าหาตัวเอง ทำอะไรไม่ถูกนอกจากทวนถามซ้ำ ๆ

“ใช่”

“เอ่อ...ถึงจะบอกว่ารู้จักกันแล้วก็เถอะ แต่ผมกับคุณก็นับว่ายังเป็นคนแปลกหน้าต่อกันอยู่ดี คนอื่นยังงั้นไม่รู้ แต่...ผมไม่สะดวกใจเกี่ยวกับคนแปลกหน้าหรอกนะครับ” ผมตัดสินใจพูดตรง ๆ

“เราค่อย ๆ ทำความรู้จักกันไปก็ได้”

“มัน...ก็ใช่ แต่ตั้งแต่แรกผมก็ตั้งใจจะมาเที่ยวคนเดียวอยู่แล้ว”

เขากลับไปเป็นหมีขี้มอีกหน “ผมเข้าใจ แค่คิดว่าอย่างน้อยเราน่าจะเป็นเพื่อนกันได้”

“นั่น...”

“ผมพูดภาษาไทยไม่ได้ ถ้าหากมีใครสักคนอยู่ด้วยก็คงจะดี ผมไม่ได้หมายถึงเรื่องเซ็กซ์ ผมชอบคุณนะ ผมชอบคุณคุณด้วยที่เมื่อก่อนเข้ามาช่วยไม่ให้ผมถูกหลอก เรื่องที่เกิดขึ้นอาจจะทำให้คุณไม่ค่อยสะดวกใจสักเท่าไร แต่ผมคิดว่าเราได้คุยกันแล้ว และผมก็อยากจะ

คุยกับคุณมากกว่านี้อีก”

“...”

ผมแลบลิ้นเลียริมฝีปาก จ้องอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่งแล้วดึงสายตา
ออกทางด้านข้าง

ท่าทีของคนตรงหน้าทำให้ผมหนักใจสุดๆ สิ่งที่อยู่ในหัวตึกัน
อึ้งตึ้งไปหมด

เงียบไปนาน สุดท้ายแล้วผมก็ตัดสินใจยกหน้าช้าๆ “โอเค จะ
เอาอย่างนั้นก็ได้ เมื่อวานผมช่วยคุณก็จริง แต่ก็ทำให้เข้าใจผิดไปด้วย
เหมือนกัน”

คนฟังเปลี่ยนสีหน้าฉับพลัน เห็นดวงตาเป็นประกายของเขา
แล้วผมก็ปฏิเสธไม่ลงจริงๆ

อีกอย่าง...สภาพผู้ชายคนนี้ไม่รู้ว่าต่อไปจะไปโดนคนอื่นเขา
หลอกรอบสองรอบสามอีกไหม กว่าจะได้กลับประเทศไม่รู้จะถูกขูดรีด
ไปเป็นแสนๆ รีบเล่า

“แต่ว่าแค่เที่ยวเป็นเพื่อนนะครับ แล้วก็ไม่ได้หมายความว่าผม
จะไปกับคุณได้ทุกวันด้วย อย่างที่บอกตั้งแต่แรกผมก็ตั้งใจจะมา
เที่ยวคนเดียวอยู่แล้ว”

“ไม่มีปัญหา ลิตเติลแลมบ์”

“สำคัญมาก ผมไม่ใช่เกย์” ผมย้ำ ฟังคำว่าไอซีของเขาแล้วว่าต่อ
“แล้วก็ไม่ได้ชื่อลิตเติลแลมบ์อะไรนั่นด้วย ผมชื่อพีช”

“พีช?”

“ครับ พีช คนไทยมีชื่อเล่น คุณน่าจะรู้ พีชคือชื่อเล่นผม”

“ลูกพีช?”

“นั่นแหละครับ”

“เหมาะกับคุณ ผมชอบทานนะ”

ผมเกือบจะล้าล้นน้ำลาย แต่พอรวบรวมความกล้าจึงนัยน์ตา
สีฟ้าคู่นั้นก็ไม่เห็นร่องรอยความคิดสองแง่สองง่ามน่าโมโหอะไร เมื่อ

รู้สึกตัวว่าเปลือยใจคำพูดของคนตรงหน้ามากไปหน่อยก็อดพิมพ์ไม่ได้ “เรื่องนั้นไม่ต้องบอกก็ได้ แล้วคุณล่ะ”

“แมทธิว วิลสัน”

“อ้อ มิสเตอร์วิลสัน”

“คุณเรียกชื่อผมผิดกว่า เราจะได้สนิทกันมากขึ้น”

เขาพลอยยิ้มมีเสน่ห์ส่งมาให้อีกแล้ว เพื่อไม่ให้ดูมากเรื่อง ผมจึงพยักหน้าเออออกไป พร้อมกับยื่นมือไปให้เขาเพื่อเป็นการทำความรู้จักและเริ่มต้นความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการ ตำแหน่งงานที่ผมทำอยู่มีการติดต่อกับลูกค้าซึ่งเป็นชาวต่างชาติอยู่บ้าง เพราะงั้นผมถึงไม่มีปัญหากับการใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับเพื่อนร่วมทริปคนใหม่เลย

“อืม...ผมยังไม่ได้ตัดสินใจเรื่องเที่ยว คิดว่าหลังจากนี้จะลองเลือกดู แต่ถ้าคุณอยากไปไหนหรืออยากทำอะไรก็ลองบอกมาได้ ผมจะลองหาวันดูว่าเราจะไปวันไหนกันบ้าง จริงสิ ผมพักที่นี้สิบสี่วันเมื่อวานเพิ่งมาถึง คุณล่ะครับ”

“ผมมาอยู่สิบวัน ผมอยู่ที่นี้สองคืนแล้ว”

“นั่นผมก็กลับก่อนคุณสินะ”

“ถึงตอนนั้นผมคงคิดถึงคุณน่าดู”

“นี่ เวอร์แล้ว ยังไม่ทันจะไปไหนด้วยกันสักหนเลย”

เขาส่ายหน้า “ผมบอกแล้วว่าผมชอบคุณ”

ได้ยินคำว่าโอโกล์ยูของหมอนี่มาหลายรอบละ ไลค์นี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่คำว่าชอบในเชิงนั้นอย่างเดียว ไม่ได้มีอะไรฟังดูลึกซึ้งถึงขนาดนั้น แต่ได้ยินบ่อย ๆ ผมก็ชักจะรู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างมาอ่อกวนขลุ่กหมดแล้ว!

“โอเค เอาเป็นว่าวันนี้คุณกลับห้องไปจัดการตัวเองก่อนก็แล้วกันครับ”

ผมลุกขึ้นยืน บอกเขาว่างานเปล่าพวกนี้จะติดต่อพนักงานให้มาจัดการเอง และให้ฝรั่งหมื่นนี้รีบออกไปจากห้องสักที เกิดเรื่องชวน

มันติดต่อกันรัว ๆ ผมเลยอยากจะพักสมองหน่อย

เราแลกเปลี่ยนทางการติดต่อกัน แม่ทริมีชิมไทยอยู่แล้ว ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจอะไรสำหรับคนที่มาท่องเที่ยวในประเทศนั้น ๆ หลังจากเมมเบอร์ เขาก็ขอแลกเปลี่ยน sns¹ อื่น ๆ ของผมไปด้วย ไอจีผมเลยมีฝรั่งหลอมาฟอลฯ แบบง ๆ

“ผมจะรอคุณติดต่อมานะพีช”

ผมยังไม่ทันอ้าปากตอบ เพราะยังมีอยู่ว่าสิ่งที่ตัดสินใจไปในฎกริณี ร้างสูงก็ซบเข้ามากอดเอวผมเอาไว้หลวม ๆ ก้มหน้าลงมาแตะปลายจมูกโด่งเข้าที่แก้ม

รอบสอง...ของวัน

“เดี๋ยว” พอรู้สึกตัวก็ผวาถอยหลังออกห่างแทบไม่ทัน “ทำอะไรเนี่ยคุณ”

คนตรงหน้าเองก็ชะงักไป “หืม?”

“ยังจะหืม คุณหอมแก้มผม” เสียงผมค่อนข้างห้วน

“ครับ?”

“ผมไม่รู้หรือท่อนะครับว่าบ้านคุณจะกอดจะหอมไหม แต่คนไทยไม่ทำแบบนั้น”

“เข้าใจแล้ว ขอโทษนะพีช ผมรู้ แต่ผมลืมหืม”

“...” ผมพูดไม่ออก

แม่ทริมีมองมาด้วยแวตาทที่อ่านไม่ออก สุดท้ายแล้วเขาก็ส่งยิ้มให้อีกหนก่อนจะเดินออกจากอาณาเขตบ้านพักของผมไป

ผมมองตามแผ่นหลังกว้างนั้นไปครู่หนึ่ง ลมหายใจร้อน ๆ หนัก ๆ ก็ถูกปล่อยผ่านริมฝีปากอย่างช่วยไม่ได้ หลังปิดประตูและกลับเข้ามาในห้องแล้วความสับสนไม่ทันตั้งตัวก็ยังอวลไม่จางหาย

เมื่อวานไปบอกให้เขาออฟ วันนี้ออกว่าเข้าใจผิด แล้วจู่ ๆ ก็ได้

¹ sns ย่อมาจาก Social Networking Service

เพื่อนเที่ยวเป็นฝรั่งมาหนึ่งคน
เออ ไม่ลำบากก็แปลกแล้ว

นี่ไม่ใช่การมาเที่ยวภูเก็ตครั้งแรกของผม

จำได้ว่าตอนเด็กๆ เมื่อหลายสิบปีก่อนพ่อแม่ก็เคยขับรถยนต์ส่วนตัวลงใต้มาแล้ว ตอนทำงานเป็นเซลส์ก็เคยลงมาติดต่อลูกค้าอยู่สองสามหน แต่นั่นมาเพื่องานโดยเฉพาะ หนนี้เ็นแหละที่ลาพักร้อนเป็นครั้งแรกแล้วตัดสินใจมาเที่ยวคลายความเพลจากการออกหัก ที่เลือกภูเก็ตแทนที่จะเป็นเกาะเจียบ ๆ สันโดษเพราะอยากเปิดหูเปิดตาด้วย

หลังจากแมทริคกลับไป ผมก็มานอนเอกเซนกอยู่คนเดียว เซิร์ชหากิจกรรมน่าสนใจบนเกาะ ตอนที่โทร. เรียกให้น้องพนักงานมาเก็บงานก็ถือโอกาสสอบถามและให้เขาแนะนำด้วย

‘ลูกค้าชอบเที่ยวสไตร์ไหนล่ะครับ ถ้าชอบดำน้ำดูปะการังทางรีสอร์ทเราก็มีทัวร์บริการ หรือจะเป็นพวกอะไรตื่นเต้น ๆ หน่อยอย่างพาราชูต เจ็ตสกี อ้อ ปาร์ตีพาราไดซ์ บีช ปาร์ตีเรือก็มี ส่วนดั่ง ๆ หน่อยก็เป็นหาดป่าตอง แหลมพรหมเทพ ภูเก็ตแฟนตาซี ย่านเมืองเก่าอะไรทำนองนี้’

นั่นสิ...ไป ๆ มา ๆ ที่เที่ยวก็เยอะนะ แต่ดันไม่รู้จะไปไหนที่แน่ ๆ คือตัดสินใจไว้แล้วว่าจะต้องนั่งเรือออกไปเที่ยวรอบเกาะสักวัน

คิดนั้นนั่นนี่พร้อมไถ่หน้าจอดูวิวทิวทัศน์ในพันทิปไปเรื่อย ๆ ไม่รู้เพราะแอร์เย็นฉ่ำที่เป่าลงหัวและเสียงซัดสาดของคลื่นรีเปล่า ผมถึงค่อย ๆ ผลอยหลับไปโดยที่ไม่รู้ตัว

ตื่นมาอีกทีก็เห็นว่าพระอาทิตย์กำลังจะตกแล้ว บ่นกับตัวเองในใจไม่หยุดว่านอนเหมือนตายจนเสียเวลาเปล่า ๆ ปลื้ ๆ ไปหนึ่งวันลุกขึ้นพาทหน้ามิน ๆ อื่น ๆ ไปเปิดประตูกระจกบานเลื่อนหน้าห้องพัก

แค่แง้มลมทะเลก็พัดเข้ามา จากมุมนี้ผมมองเห็นขอบน้ำทะเลที่สะท้อนแสงอาทิตย์เป็นเส้นสีเหลืองส้ม จ้องนาน ๆ ก็ต้องหยีตาเพราะสู้มันไม่ได้

แม้จะยังมีไอร้อนหลงเหลือแต่อากาศก็นับว่าดี วิถีธรรมชาติก็โอเค

ถ้าผมยังไม่เลิกกับลิลลี่ แล้วเราอยู่ด้วยกันที่นี่...

“เฮ้อ”

ลิลลี่อีกแล้ว

จู่ ๆ อารมณ์ก็ดาวนขึ้นมาซะอย่างนั้น

ผมยืนนิ่งรับลมอยู่ครู่หนึ่งก็ขยับตัวไปนอนเหยียดขาบนเก้าอี้เอน ปลดล็อกมือถือที่ถือติดมาด้วย มองหน้าจอที่ส่องสว่างอย่างลึบแต่สุดท้ายก็เลือกพิมพ์ข้อความ

‘ผมพีชนะครับ พรุ่งนี้ผมว่าจะลองไปเที่ยวหาดป่าตองกับหาดไม้ขาวดู คุณอยากจะไปด้วยกันไหม’

ส่งข้อความไปแล้วก็เงยหน้าขึ้นมองธรรมชาติตรงหน้าต่อ

ความจริงผมไม่ได้คิดว่าจะติดต่อแมทธิวไปเลยด้วยซ้ำ ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ตั้งใจมาเลยแผลใจคนเดียวเงียบ ๆ แต่พอคิดถึงลิลลี่ขึ้นมาผมกลับรู้สึกว่ามีใครสักคนไปเที่ยวด้วยกันแล้วก็พูดคุยเพื่อหลีกเรื่องแย่ ๆ ก็คงดี

คิดอะไรเพลิน ๆ ได้สัปดาห์ก็ต้องชะงักเมื่ออยู่ ๆ มือถือก็สั่นขึ้นมา ก้มลงมองก็เห็นว่ามียข้อความเข้า

แมทธิวตอบกลับมาแล้ว?

‘คุณไม่จำเป็นต้องถามหรอกว่าผมอยากจะไปไหม ผมรอให้คุณติดต่อมาตั้งแต่ออกมาจากห้องพักแล้ว’

“...” ผมกะพริบตาปริบ ๆ ขณะอ่านข้อความภาษาอังกฤษเหล่านั้น

‘ครับ งั้นพรุ่งนี้ประมาณแปดโมงเช้าเจอกันตรงถนนด้านหน้า’

ตรงข้ามตลาดนะครับ ผมคิดว่าเราควรเช่ามอเตอร์ไซด์'

'ได้เลยตัวน้อย คุณทานมือเย็นรึยัง'

ผมพิมพ์ตอบกลับไปว่ายัง แต่ไม่ได้บอกหรือกันว่าเพิ่งตื่น

'คุณอยากจะออกมาร่วมโต๊ะกับผมไหม ผมอยู่ที่ร้านริมทะเลคนเดียว'

ร้านริมทะเลเหรอ...น่าจะเป็นพวกร้านที่ขายอาหารทะเลสินะ เห็นคำเชิญชวนแล้วผมก็ลังเลหนักมาก แต่พอคิดไปคิดมาแล้วเห็นว่า ยังไงพรุ่งนี้ก็ต้องเจอหน้ากันอยู่แล้ว วันนี้ไปเจอเขาแล้วทำความรู้จักให้มากกว่าเดิม วันต่อ ๆ ไปจะได้ไม่ต้องมานั่งอึดอัดก็ดีเหมือนกัน

ผมพิมพ์ตอบตกลงกลับไปจนได้

'ผมจะรอนะ'

ผมลุกขึ้นเดินกลับเข้าไปในบ้านพัก อาบน้ำอีกรอบหนึ่ง แต่งตัว แล้วก็ไม่มีลืมหายากันยุ่งให้ตัวเองและล็อกประตูก่อนออกมาจากเซตริสอร์ต

ริสอร์ตที่ผมเลือกพักอยู่ตรงหาดกะรน และเดาว่าที่พักของแมทธิวก็น่าจะอยู่แถว ๆ นี้ด้วย จากที่เมื่อวานผมดื่มเบียร์จนมึนแล้วเดินไปตามถนนเลียบชายหาดออกมาก่อนเจอเขาและสิบแปดมงกุฎสองคนนั้น

ผมถามที่ตั้งร้านอาหารที่แมทธิวส่งมาให้กับคนในพื้นที่ จากนั้นก็มุ่งตรงไปหา

"พีช"

ฝรั่งหมีที่เพิ่งจะแยกกันตอนเช้าลุกขึ้นทักทายพลางส่งยิ้มโชยออกมาให้

"สวัสดีครับ"

"ดีใจที่คุณมานะ"

ผมนั่งลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม ร้านที่แมทธิวเลือกเป็นร้านอาหารในโรงแรมหรูตั้งอยู่ริมทะเล รื้อทำจากกระจก ริมทะเลที่วุ่นคือติด

ชายหาดเลย มองเห็นพื้นทรายแค่เล็กน้อย นอกนั้นคือคลื่นที่ซัดเข้าฝั่ง บนโต๊ะมีเทียนหลอดห่อด้วยกระดาษเหมือนโคมไฟดวงหุ พาทัวร์บรรยากาศรอบ ๆ สลัวรางดูโรแมนติก

“คุณสั่งอาหารแล้วหรือครับ”

เขาส่ายหน้า “ยังหรอกร รอคคุณ ผมไม่รู้ว่่าพีชชอบทานอะไร”

“ผมทานอะไรก็ได้ จริง ๆ เอาตามคุณน่าจะดีกว่านะครับ เอาที่คุณทานได้”

“ถ้างั้นพีชก็เลือกให้ผมก็แล้วกัน” มือหนาดันเมนูมาให้ผมมองหน้าเขานิดหน่อย จใจจริงอยากให้จัดการเอง แต่สุดท้ายก็รับเมนูมาถือไว้จนได้

“คุณทานเผ็ดได้ไหมครับ”

“นิดหน่อยครับ”

หลังจากสอบถามเรียบร้อยผมก็เรียกพนักงานมาสั่งกับข้าวสามสัอย่างพร้อมข้าวสวย ระหว่างรออาหารผมก็ยกแก้วน้ำขึ้นจิบ เห็นคนหล่อมองมาก็กระแอมเบา ๆ แล้วตัดสินใจชวนคุย

“คุณเพิ่งเคยมาเที่ยวไทยหรือ”

“เปล่าครับ ผมเคยไปพัทวิทยกับสุราษฎร์ มาแล้ว คนไทยใจดี ผมชอบ เคยคิดอยากจะมาเที่ยวภูเก็ตหลายครั้ง แต่เพิ่งมีโอกาส ความจริงผมมาไทยรอบนี้เพราะเรื่องงาน เห็นยังมีเวลาเลยตัดสินใจลงมาพักผ่อน”

“งาน? คุณร่วมงานกับคนไทยหรือ” ผมแปลกใจนิดหน่อย

“ครับ ครั้งแรก”

“อ้อ...”

หมอนี่ดูท่าจะชอบเมืองไทยอยู่พอสมควรเลยแฮะ ในฐานะที่ผมเป็นคนไทย ก็พอจะรู้อยู่หรือกว่าด้านไหนมีดีด้านไหนไม่ค่อยโอเค แต่เรื่องการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว และพวอาหารการกิน ออย่าว่าอวยกันนะ ผมว่าประเทศไทยเม่งสุดยอดจริง ๆ

“ถ้าฉันคุณก็น่าจะมีเพื่อนคนไทยนะครับ ทำไมไม่ชวนใครสักคน มาเที่ยวเป็นเพื่อนล่ะ”

แมทธิวจะพริบตา “เพื่อนผมไม่ว่าง ถ้าเป็นคนอื่นก็ไม่ว่าจะชวนใคร”

“...”

ถึงต้องมาชวนคนที่ไม่รู้จักแบบผมว่าฉัน

ถ้าไม่บังเอิญรู้จักกัน เขาอาจจะไปออฟฟิศสักคนแล้วให้คนคนนั้นเป็นเพื่อนเที่ยวไปในตัวด้วยสินะ

เรื่องที่แมทธิวตกลงออฟฟิศ แปลว่าเขามีอะไรกับผู้ชายก็ได้ พวกฝรั่งไม่มาขัดกับการเข้าทางข้างหลังอยู่แล้วนี่ ผมเฝ้าค้างขณะคิดแต่จังหวะหนึ่งที่หันหน้าไปมองคนที่กำลังพินิจอยู่แล้วดันสบตากันพอดี รูปหนึ่งรู้สึกผิดที่เสียมารยาทถึงต้องรีบก้มหน้ามองงานกระเบื้อง

“คุณอาจจะรู้สึกแปลก ๆ แต่ผมอยากจะบอกว่าผมดีใจนะที่คุณยอมตกลงไปเที่ยวเป็นเพื่อนผม” เขามองตรงมา “อย่างวันนี้ ถ้าพีชไม่มาร่วมโต๊ะกับผม ผมต้องเหงามากแน่ ๆ”

ผมเผลอลกลกตา “เหวอครับ ก่อนหน้านี้นี้คุณก็เที่ยวคนเดียวได้ตั้งสองวัน”

“แต่ตอนนี้ผมมีคุณแล้วไง”

“...”

ผมหันขวับไปมองหน้าคนพูดแล้วก็เห็นรอยยิ้มมีเสน่ห์ที่ส่งมาให้

ในพื้นที่ที่มีแต่แสงสลัวจากเปลวเทียนแบบนี้ ผมมองใบหน้าหล่อเหลาได้รูปของเขาไม่ชัดหรอก แต่น่าแปลกที่แวตตาของเขามันกลับสะท้อนวบวาบจนตัวเองต้องกะพริบตาเข้าไปซ้ำมาอยู่หลายหน

ก่อนที่จะผมจะตอบโต้ออกไปว่าคุณนี่คารมดีนะ พนักงานสาวก็เดินถือถาดอาหารเข้ามาขัดจังหวะซะก่อน

2

ตอนที่เดินออกมาถึงล็อบบี้ของรีสอร์ทก็เห็นฝรั่งหมียืนส่งยิ้ม
มาให้อยู่ก่อนแล้ว

เขาอยู่ตรงชุดโซฟาหวาย สวมเสื้อกล้ามสีขาวคู่กับกางเกงขาสั้น
และรองเท้าแตะรัดส้น ก็เหมาะกับการมาเที่ยวทะเลนั่นแหละ ไม่ว่า
หัวทองหรือหัวดำก็สวมแบบนี้เดินกันให้ว่อนเต็มชายหาด แต่สำหรับ
แมทธิว เขาเป็นผู้ชายที่ต่อให้แต่งตัวปอนแค้ไหนผู้ชายด้วยกันอย่าง
ผมยังกล้ายอมรับเลยว่าโคตรจะฮอต

“อรุณสวัสดิ์ พีช”

“อรุณสวัสดิ์ครับ” อีกฝ่ายส่งยิ้มกว้างมาให้ ผมเลยต้องยิ้มตอบ
กลับไป “ที่จริงคุณไม่ต้องมารอที่รีสอร์ทผมก็ได้นะ เรานัดกันตรงถนน
ด้านโน้นนี่นา”

“ไม่เป็นไร ผมอยากเจอคุณไวๆ”

“...” ผมทำแค่ขำเลิгомอง

เมื่อวานหลังจากที่ทานมื้อเย็นเสร็จ ผมก็นั่งคุยกับแมทธิวต่ออีก
ครู่หนึ่งเพื่อไม่ให้เป็นการเสียมารยาท ทานเสร็จแล้วแยกย้ายเลยคงไม่ดี
เท่าไร ถือว่าได้ปรึกษาและถามความเห็นเขาเรื่องสถานที่ท่องเที่ยว

ที่อยากไปด้วย ผมได้รู้ว่าเขาไม่ใช่คนเรื่องมาก

เอ่อ หรือว่าเขาตามใจผมก็ไม่รู้ ส่วนมากที่ผมพูดถึงจะเป็นการ
ดำน้ำ นั่งเรือเที่ยวเกาะ ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่ได้แย่งอะไรสักคำ

ผมไม่รู้ว่าเขาชอบเที่ยวแบบไหน แต่เห็นพวกฝรั่งที่มาเที่ยวไทย
ส่วนใหญ่ชอบไปปาร์ตีบนเกาะ เพราะงั้นถึงคิดเอาไว้แล้วว่าจะไปปาร์ตี
เป็นเพื่อนเขาสักวัน

“เราต้องเช่ามอเตอร์ไซด์ก่อนนะครับ สะดวกกว่า”

พวกเราเดินออกมาหน้ารีสอร์ต บริเวณนี้มีร้านสำหรับเช่า
มอเตอร์ไซด์ให้เลือกอยู่หลายร้าน มองๆ ดูแค่ครู่เดียวก็เดินเข้าไป
ตะโกนเรียกเจ้าแก่

“เอาคนละคันก็แล้วกัน คุณโอเคไหมแมทธิว”

ได้ยินผมถาม ฝรั่งหล่อก็เลื่อนสายตาสีสวยๆ ของตัวเองไปยัง
รถจักรยานยนต์ซึ่งจอดเรียงรายอยู่ จากนั้นเขาก็ทำหน้าครุ่นคิด “ผม
ไปคันเดียวกับคุณไม่ได้หรอก”

“ไปคันเดียวกันทำไมล่ะครับ ต่างคนต่างขับสะดวกกว่านะ”

“ผมรู้มาว่าถนนบางจุดค่อนข้างน่ากลัว ไปคนเดียวผมไม่ค่อย
มั่นใจเท่าไร”

แมทธิวมีท่าทีลำบากใจ เห็นแบบนี้ผมก็มองอีกฝ่ายสลับกับ
มอเตอร์ไซด์ข้างๆ อีกหน อืม...ก็เนะ ชาวต่างชาติกับถนนหนทางใน
ต่างประเทศ คนขับได้ก็มี ไม่ได้ก็อาจมี คนไทยก็ขับรถได้สะอึกสะใจ
สุดๆ ไปเลยด้วย

“งั้นเอาคันเดียวกันก็ได้ คันนั้นก็ได้รับลุง ผมเช่าเป็นวันก่อนแล้ว
กันนะ”

ยินคุยกับเจ้าแก่เรื่องบัตรประชาชนและน้ำมันรถอยู่ครู่หนึ่ง
สุดท้ายผมก็ขึ้นรถจักรยานยนต์คันโตออกมา ถ้าต้องแบกฝรั่งคนหนึ่ง
ไปด้วย แหงละว่าผมต้องเลือกคันใหญ่หน่อย

หยิบหมวกกันน็อกมาสวมแล้วก็ขึ้นคร่อมรถ แต่รอสักพักก็ยัง

“ไม่มีความเคลื่อนไหวจากอีกฝ่ายสักทีจึงหันไปเลิควัว “ชั้นสิครับ”

“พีชจะขับเหรอ”

“อ้าว คุณบอกไม่ถนัดเส้นทางนี่”

แมทธิวคิดว่าสายตามองผม นัยน์ตาสุกสกาว่าขึ้นมา แต่ก่อนที่ผมจะพูดอะไรต่อ คนตัวโตก็ขึ้นมาซ้อนท้ายทันที แถมยังใช้แขนหนาๆ รวบเอวผมพร้อมกับยื่นหน้าเข้ามาเอ๋ย

“ขอบคุณนะพีช”

ผมชนลูกวูบ ถ้าไม่ใช่เพราะจับแฮนด์มั่นคงพอ มันอาจจะเซๆ ไปบ้างแล้วก็ได้

“คุณ...ไม่ต้องโอบเอวก็ได้”

“หืม?”

“ถอยไปหน่อย! คือ...ผมขับไม่สะดวก” ท้ายประโยคเสียงอ่อนลงเพราะรู้สึกว่าจะล่อไป อีกฝ่ายเอ่ยขอโทษแล้วถอยห่างออกไปตามคำบอก ผมเช็กรถอีกนิดก่อนออกรถแล้วเริ่มบิดคันเร่ง

ก็จริงอยู่ที่การขับรถบนเกาะอาจจะต้องขึ้นเขาลงเนินอยู่บ้าง เหมือนกับการท่องเที่ยวในหลาย ๆ เกาะนั่นแหละ แต่จากหาคะรนไปป่าตองไม่ได้เป็นภูเขาสูงชันอะไรขนาดนั้น ผมเห็นคนในพื้นที่ขับเฟี้ยวฟ้าว มองจากด้านหลังนี่เห็นเลี้ยวรถได้โคตรเสียวได้ ส่วนผมถ้ามาคนเดียวก็อาจจะขับเร็วกว่านี้อีกนิด แต่นี่ต้องแบกชาวต่างชาติตัวโตไว้ด้านหลังอีกคนเลยทำความเร็วได้ไม่มากนัก

แมทธิวตัวโตตามแบบฉบับชาวตะวันตกจริง ๆ ถ้ายืนเทียบกัน ผมสูงแค่ราวต้นคอเขาเท่านั้นเอง ตอนนี้นี่นั่งซ้อนอยู่ด้านหลังก็รู้สึกเหมือนมีแท่นหินอุ่น ๆ ร้อน ๆ แอบอยู่ตลอดเวลา

ผมเปิดกระจกหมวกกันน็อกขึ้น แล้วตะโกนได้ลม “นี่คุณ อยากแะถ่ายรูปไหม”

ทำไมเหมือนถูกกลายเป็นไต้ไปแล้ววะ

“พีชอยากถ่ายเหรอ”

“ผมว่าถ้าเป็นตอนพระอาทิตย์ตกดินน่าจะสวยกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นเราค่อยมาอีกรอบก็ได้”

ผมขมวดคิ้วนิด ๆ เพราะขับรถอยู่ ลมหวีดหวิวจนได้ยินเสียงคนข้างหลังแคะอุ้ง

“แมทธิว คุณไม่ต้องเกรงใจผม ถ้าอยากไปไหนอยากทำอะไรก็...แฮ้ย!”

ผมอุทานออกมาเพราะตอนที่เลี้ยวลงเนินเล็ก ๆ ดันมีรถกระบะอีกคันวิ่งสวนมาด้วยความเร็ว แถมการเบรกกะทันหันทำให้คนด้านหลังขยับเข้ามาใกล้จนสะโพกแนบชิดติดกัน

เสียงบีบแตรไล่หลังกระบะคันนั้นของรถคันอื่นดังให้ขรม ผมเองก็หันยุ่งขณะมองกระจกข้าง แต่แล้วก็ต้องมาตัวแข็งอีกรอบกับอะไรบางอย่าง ผมสวมกางเกงขาสั้นตัวบางมา ตอนนีรับรู้ได้ถึงอวัยวะกลางร่างของคนด้านหลังอย่างชัดเจน

“เป็นไรไหมตัวน้อย”

“คุณ...”

“ขับรถกันอันตรายนำคุณเลย”

ผมยิ้มเจื่อน ไม่รู้จะพูดยังไงดีว่าหน้าอก น้องชาย และขาอ่อนเขากำลังแนบสนิทอยู่กับด้านหลังผม “คุณขยับไปหน่อย...”

“ขอโทษนะพี่ช คุณอาจจะขับไม่สะดวก แต่ผมขอจับคุณหน่อยได้ไหม ผมกลัวตกนะ” เสียงทุ้มแผ่ว ๆ ดังขึ้นใกล้ ๆ อีกหน เขาอยู่ใกล้กับผมมากกว่าที่แรก แมทธิววดแขนมาพาดไว้ตรงหน้าขาผม หลังไม่ได้แนบสนิทกับอกแข็ง ๆ ของเขาเหมือนตอนขึ้นซ้อนครั้งแรกก็จริง แต่เขาทำผมเกร็งจนเมื่อยแล้ว ไม่รู้จะพูดยังไงดีถึงได้เอาแต่เจียบ เอาเป็นว่า...รีบขับให้ถึงที่หมายเร็ว ๆ ดีกว่า

ไม่กี่นาทีต่อมาผมก็จอดมอเตอร์ไซด์เอาไว้ริมถนน พอคนตัวโตก้าวลงไปก๊อปปี้เครื่องยนต์ เก็บกุญแจเรียบร้อยแล้วผมก็กวาดมองไปรอบ ๆ ถ่ายรูปป้ายด้านหลังหน้าหาดที่ใครมาแล้วก็ต้องถ่ายเก็บไว้ไปสอง

สามรูป

หาดนี้โคตรจะคึกคัก มองไปทางไหนเจอแต่ฝรั่งทั้งนั้น นอนอาบแดดกันเกลื่อน สาวๆ บางคนใจกล้าไม่หยอก เปลือยอกให้เห็นกันจะจะมี พอหันไปเงยหน้ามองฝรั่งข้างๆ ตัวก็เห็นว่าเขาส่งยิ้มเจิดจ้าไม่แพ้ธรรมชาติตรงหน้ามาให้

“พี่ชอยากจะเล่นน้ำไหม”

“ยังร้อนอยู่เลย อีกสักพักดีกว่า ถ้าคุณอยากเล่นก็ลงไปก่อนได้นะครับ ผมไปเช่าเก้าอี้แป้น”

แมทธิวพยักหน้า แต่ก็ไม่ได้แยกไปอย่างที่ผมคิด

ได้เก้าอี้สำหรับนั่งเอนหลังซิลซิลมาผมก็ทิ้งกายลงนั่งทันที ขณะที่คนตัวสูงนั่งลงบนเก้าอี้ตัวข้างๆ ผมก็เอื้อมมือไปขยิบร่มผ้าใบเพื่อไม่ให้แดดส่องลงมาโดน

“พี่ชกลัวแดดเหรอ”

“คนต่างชาติแบบคุณอาจจะชอบนอนอาบแดด แต่คนไทยไม่ค่อยชอบหรอกนะครับ แสบผิวจะตาย” ผมว่าซ้ำๆ “อีกอย่างแดดบ้านผมก็โคตรร้อนเลยด้วย”

“มีน้ำล่ะ คุณถึงผิวขาวแบบนี้...” เขามองมาแถวลำคอผม

“...”

“พี่ชทำให้ผมนึกถึงลูกแกะตัวเล็กๆ”

ผมทำหน้าพิลึก “ผมควรจะได้ใจไหมเนี่ยที่คุณเปรียบเทียบกับสัตว์”

แมทธิวหัวเราะ ผมยังรู้สึกถึงสายตาที่จ้องมาจนอยากพลิกตัวหันหลังให้

“พี่ช ผมทาครีมกันแดดให้ไหม”

“ครีมกันแดด? คุณมีด้วยเหรอ”

“ผมเพิ่งซื้อเมื่อเช้า”

“อ่า...”

โฮ เขารอบคอบกว่าคนไทยอย่างผมซะอีกนะเนี่ย

คิดอยู่เหมือนกันว่าอยากจะลงเล่นน้ำ เพราะงั้นผมเลยไม่ปฏิเสธ “ขอบคุณครับ แต่ว่าผมขอทาเองดีกว่า”

แมทธิวมองมาแต่ไม่ได้ว่าอะไร พอรับขวดครีมกันแดดมาบีบผมก็จัดแจงบีบใส่ฝ่ามือแล้วทาตามแขนขา แน่นอนว่าคอก็คด้วย เป็นไปได้ก็อยากจะทำทั้งตัว ทาไปยันหน้า ถึงทาแล้วแต่คิดว่ากลับกรุงเทพฯ ไปต้องเหลือผิวสองสีไว้ให้ดูต่างหน้าแน่ๆ อย่างตรงรอยที่สวมรองเท้าแตะอะไรแบบนี้...

“คุณน่าจะทาที่ตัวด้วยนะ เมื่อก่อนพี่ชอบบอกผมว่าจะลงเล่นน้ำนี่ถอดเสื้อน่าจะสะดวกกว่า”

“อ้อ” ก็จริง

ผมถอดเสื้อ ทาเนื้อตัวด้านหน้า หน้าท้อง เลยไปจนถึงหัวไหล่ และด้านหลัง ขมวดคิ้วนิดหน่อยเพราะว่ามือตัวเองไปไม่ถึงบางส่วน

“ให้ผมช่วยดีกว่า”

พอเสียงของคนเอื้อเฟื้อมีไมตรีดังขึ้นมาถึงเพิ่งจะรู้ว่าคนข้างๆ ยังคงมองอยู่ตลอด ผมก็ม้มองขวดครีมกันแดดบนตักตัวเองเล็กน้อย สุดท้ายก็ส่งไปให้

“ขอบคุณครับ”

ผมเปลี่ยนท่าเป็นนั่งขัดสมาธิบนเก้าอี้ หันหลังให้แมทธิว ก่อนจะสะดุ้งขึ้นมาเบาๆ เมื่อรับรู้ได้ถึงฝ่ามือหนาร้อนๆ ซึ่งวางทาบลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว เขาขยับมือเกลี่ยเนื้อครีมนุ่มลื่นไปตามแผ่นหลัง ผมกะพริบตาเร็วๆ นึกอยากจะหันไปแล้วขยับตัวถอยห่างอีกหน่อย แต่ก็ไม่ได้ทำ

ฝ่ามือข้างนั้นลากต่ำลงไปตามแนวกระดูกสันหลัง วนเวียนอยู่ข้างเอว บางจังหวะใช้ปลายนิ้วกดคลึงลงมา

“นอกจากคุณจะขาวแล้ว ผิวคุณยังเนียนด้วย”

“เหวอครับ” ผมเฝ้มปาก รู้สึกทั้งวูบวาบแล้วก็จิกจี้เล็กน้อยเมื่อ

เขาได้มือน้อยๆ แฉกๆ สีข้าง

“พีชบ้าจี้หรือ”

“ก็...นิดหน่อย” ผมอดหัวเราะออกมาไม่ได้ แต่ยิ่งจิกจี้มากกว่าเดิมเมื่อคนด้านหลังเหมือนอยากจะทดสอบโดยการเลือนมือมารวบจับเอวผมไม่เบาไม่แรงนัก “เดี๋ยว...พอแล้ว คุณ...”

เมื่อทนไม่ไหวผมก็พลิกตัวหนี หันหน้าไปหาคนด้านหลัง แต่กลับต้องชะงักอีกหนเพราะบังเอิญสบเข้ากับดวงตาคู่นั้น

แมทธิวมองมา เหมือนว่าในดวงตาสีฟ้าจะมีบางสิ่งบางอย่างอยู่ภายใน เขามองผมที่เอี้ยวตัวค้างอยู่ จากนั้นขยับมุมปากส่งรอยยิ้มเฟรนด์ลิมาให้ เล่นเอาเปลี่ยนสีหน้าแทบไม่ทัน

“คุณ...ทำบ้างดีกว่า ผมโอเคแล้ว ไม่นะ คุณหาซะหลังผมเหนื่อยไปหมดแล้วเนี่ย”

“พีชไม่ชอบแดด ผมเองก็คิดว่าคุณเหมาะกับผิวขาวๆ แบบนี้มากกว่า สงสัยคงเปลืองทาเยอะไป”

“ไม่ใช่ว่าพวกฝรั่งแบบคุณชอบคนผิวเข้มๆ หรือ”

“แล้วแต่คนต่างหากตัวเล็ก” มือหนายื่นขูดครีมกันแดดให้ “คุณทาให้ผมบ้างได้ไหม”

ผมบัดความวุ่นวายในใจออกไปให้หมด รับมันมาแล้วบอกอย่างไม่เรื่อร่ามาก “หันหลังมาสิครับ”

แมทธิวทำตามอย่างว่าง่าย

ผมมองแผ่นหลังหนาๆ ตรงหน้าครู่หนึ่ง ผิวเขาก็เป็นสีแทนสวยดูเรียบเนียนเหมือนกัน มองกลัมนเนื้อได้รูปแล้วผมก็บีบครีมกันแดดใส่มือ อุณหภูมิที่ผมสัมผัสได้จากฝ่ามือก็ร้อนระดับเดียวกับฝ่ามือเขาตอนที่ทำให้ผมเลย ทาๆ ไปแล้วอดจะพูดไม่ได้

“คุณไม่ได้มีสีผิวแบบนี้ตั้งแต่เกิดสินะ”

“ผมออกกำลังกายกลางแจ้งค่อนข้างบ่อยนะ”

“คุณเข้ายิมด้วยใช่ไหม แบบว่า...กลัมนเนื้อสุดยอดมาก”

มันไม่ได้ตอบเป็นลูกๆ ดูน่ากลัวเหมือนนักเพาะกายอะไรหรอก
มันสมส่วน เรียกได้ว่ากำลังดีกับส่วนสูงของเขามาก ต้นแขนแมทริว
ก็ใหญ่แทบจะเท่าขาผมอยู่แล้ว ถ้าถูกเขาบีบคอผมอาจจะหนีอกภายใน
ไม่กี่วินาทีก็ได้

“ชอบไหม”

ผมกลอกตาขณะใช้ความคิด “ไม่รู้สิครับ ผมอาจไม่เหมาะก็ได้
ถ้าเห็นตัวเองมีกลิ่นเนื้อแบบคุณคงรู้สึกแปลกๆ”

“ไม่ได้หมายถึงแบบนั้นสิ หมายถึง...แบบผมพีชชอบริเปล่า”

“...” ผมชะงัก

“ถ้าคุณบอกว่ามันดูไม่ดีผมคงเสียใจแย่”

อ้อ

“ก็เหมาะกับคุณดี”

แมทริวหัวเราะแล้วไม่ได้พูดอะไรอีก ผมเลยทาคริมต่อจนทั่วทั้ง
แผ่นหลังก่อนยื่นขวดกลับไปให้เขาทาต่อเอง เอนตัวฟังเก้อ้ออีกหน แต่
หลังสัมผัสเบาๆ ได้ไม่ถึงห้านาทีก็ติดตัวกลับขึ้นมานั่งใหม่

“ผมว่าผมลงน้ำเลยดีกว่า”

แมทริวชะงักไปเล็กน้อยกับการตัดสินใจปูปับของผม “ได้สิ”

ผมขยับตัวลุกขึ้นยืนทันที แมทริวเองก็ลุกตามมา ทำให้เข้าใจ
ได้ว่าเขาจะลงไปเล่นน้ำด้วย ผมอดชำเลื่องมองเขาไม่ได้ จะบอกให้อยู่
เฝ้าของก็ไม่ดีนัก สุดท้ายเลยใช้เสื้อตัวเองคลุมขำของบนเก้อ้อเอาไว้

คนตัวสูงขยับมาหยุดยืนใกล้ๆ ผมพูดอะไรไม่ออกเมื่อสายตา
ปะทะเข้ากับซิกซ์แพ็กสวยๆ วิเซฟ และไรชนบางๆ ที่ไล่ต่ำลงไปยัง
ขอบกางเกงสีเข้ม วกกลับมาที่มองตัวเองเล็กน้อยแล้วยกไหล่

เอาเถอะ...

เดินเท้าเปล่าลุยทรายนึ่มๆ ไปแตะน้ำทะเล ตั้งแต่มาเหยียบ
ภูเก็ท ผมก็เพิ่งได้สัมผัสมันเป็นครั้งแรกนี่แหละ วินาทีที่จุ่มเท้าลงไป
รู้สึกได้ถึงความเย็นเล็กน้อย แต่เมื่อย่ำลงไปจนน้ำถึงข้อเท้าก็ค่อยๆ

เปลี่ยนเป็นอุ่น เวลาที่คลื่นซัดสาด พาสายน้ำไหลคลอเคลียอยู่ตรงผิว
กาย เหมือนกับว่า...ตอนมันม้วนตัวกลับลงไปก็พัดพาเอาความกังวล
ในใจผมให้หายไปด้วย

แต่แล้วความจริงที่ว่าผมมาพักร้อนทำไมก็เล่นกลับมาอีกหน
แต่ผมก็จมอยู่กับมันไม่นานนัก อาจเพราะน้ำทะเลที่ให้ความรู้สึกดี
มากๆ นี่ก็ได้

คิดแบบนั้นแล้วก็อดยิ้มชมระลอกปลายเท้าตัวเองที่มีฟองคลื่น
ขาวๆ คลอเคลียอยู่ไม่ได้ ผมตัดสินใจก้าวลงไปลึกกว่านั้นอีกนิด ลง
มาจนระดับน้ำตื้นนี้อยู่ราวๆ ขาอ่อน แม่ทริวที่ตามลงมาหยุดอยู่
ข้างๆ ก็ทักขึ้น

“พีชดูชอบทะเลมากเลยนะ”

“ทำไมคุณคิดอย่างนั้น”

“พีชยิ้ม”

ผมนิ่งไปนิด “ผมแค่...คิดอะไรนิดหน่อยนะ” ยกมือจะไปตาม
คลื่นที่ซัดมา ก็มองผิวน้ำที่กระเพื่อมรอบกาย “ที่จริงผมเพิ่งเคยลา
พักร้อนมาเที่ยวทะเลแบบจริงจังๆ จังๆ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกนี้แหละครับ
เมื่อก่อนเคยคิดว่าเที่ยวทะเลก็มีแค่เล่นน้ำ เดินเล่นชายหาด ทานกุ้ง
ทานปลา ก็ไม่เห็นจะมีอะไร แต่ตอนนี้ผมว่าผมชอบความรู้สึกตอนที่
คลื่นซัดมาโดนมาก”

ขณะที่ผมพูดไปเรื่อยๆ คนข้างตัวก็ขยับเข้ามาใกล้มากขึ้น แล้ว
เอื้อมมือมาแตะกลางหลังผมเบาๆ

“งั้นเราลงไปให้ลึกมากกว่านี้ดีไหม ตอนที่เอาตัวแช่น้ำทะเล
ทั้งตัว มันรู้สึกดีมากกว่านี้อีกนะ”

คนตัวสูงทำท่าจะพาผมลุยน้ำไป แต่ผมสั่นศีรษะรัวๆ รีบจับมือ
เขาไว้

“ไม่เอาละครับ แคนนี่ก็พอแล้ว ผมว่ายน้ำไม่ค่อยคล่อง”

“พีชว่ายน้ำไม่เป็น?”

“...ครับ”

เห็นสีหน้าผมแล้วแมทธิวก็เอ่ยพลอบ “มีผมอยู่ ไม่ต้องกลัว ถ้า
พิชกลัวจน กอดผมไว้ก็ได้”

“ไม่เอา ใครจะไปกอดคนอื่นลอยคออยู่ในน้ำกันครับ”

“แล้วที่พิชชวนผมไปดำน้ำดูปะการัง พิชจะไหวเหวอ” คนตัวโต
หัวเราะเบา ๆ

“นั่นมันมีซูชิฟิงครับ แต่ตอนนี้ผมตัวเปล่าเลยนะ อยู่แถวนี้ก็
พอแล้ว” ผมว่าแล้วทั้งตัวนั่งลงทันทีเป็นเชิงบอกใบ้ว่าจะไม่ไปไหน
ทั้งนั้น

แมทธิวไม่ได้ดี้อะไร แต่แทนที่จะลงไปเล่นน้ำบริเวณที่ตัวเอง
อยากเล่น อีกฝ่ายกลับมวนเวียนอยู่ใกล้ ๆ

ผมว่าอย่าไม่คล่อง โอเค ก็ว่ายไม่ได้มันแหละ เคยเรียนนะ แต่
ไปไม่รอด นอกจากทำลูกหมาตกลน้ำแบบเบสิกสุด ๆ แล้ว ในบรรดาทำ
ทั้งสี่ก็ว่ายไม่เป็นสักท่า จับหลักลอยตัวในน้ำ ตีขายังลำบาก ให้ดำน้ำ
หรือเล่นน้ำในที่ที่ขาแตะพื้นไม่ถึงนะได้อยู่ แต่ขอห่วงยางหรือไม่ก็ซูชิฟ
มาพยุงตัวเองไว้ด้วย ผมกลัว

ตอนนี้แค่แช่ตัวแล้วรับรู้ถึงแรงของคลื่นที่ซัดเข้ามาก็พอใจแล้ว
ผมยังปักหลักอยู่ที่เดิม กวาดตามองไปไกล ๆ เห็นกลุ่มนักท่องเที่ยว
หลายคนบ้างก็ว่ายน้ำ บ้างก็เล่นลูกบอล มีคนเช่าเจ็ตสกีออกไปขับด้วย

“แมทธิว คุณขับเป็นไหม”

เขามองตามนิ้วผม ก่อนจะพยักหน้า

ผมอดส่งสายตาล้อเลียนไม่ได้ “ทั้งที่ก่อนหน้านี้คุณบอกไม่ค่อย
มั่นใจตอนขับมอเตอร์ไซด์เนี่ยนะ”

“ถึงจะคล้ายกัน แต่มันก็ไม่เหมือนกันนะลูกแกะน้อย”

ผมยิ้ม แล้วถามต่อ “แล้วคุณยืนขับแบบนั้นได้ไหม”

แมทธิวพยักหน้าอีกหน โห อย่างเท แต่ดูจากสไตรด์เขาแล้วก็ไม
น่าแปลกใจเท่าไรหรอก

“พี่ชียากลองไหม”

“ไม่ละครับ ผมขับไม่เป็น”

“ผมก็อยู่”

ผมปรายตามองเพราะประโยคที่ได้ยินเป็นรอบที่สอง “คุณไหวหรือครับ”

“ผมเก่งนะ” แมทธิวขยิบตา ส่งยิ้มเจิดจ้ามาให้อีกรอบ แต่พอเห็นผมเลิกคิ้ว ทำตาลอกแล่ง เขาก็อำ “ไม่ต้องห่วง ผมไม่ยอมให้คุณเป็นอะไรอยู่แล้ว”

“...”

“มาสิตัวน้อย คุณบอกว่าไม่ค่อยได้มาเที่ยวนี้ อุตส่าห์มาแล้วลองทำอะไรที่ไม่เคยทำดูก็ดีไม่ใช่เหรอ”

ผมเหลือบตาไปมองคนร่างสูงข้างๆ ก็เห็นว่าเขาส่งมือหนาๆ มาให้ ผมมองมือข้างนั้น แล้วเลื่อนสายตาไปมองเจ้าของมันอีกหนาลังเลสุดๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าที่แมทธิวพูดก็ถูก ผมอุตส่าห์เอาวันลาพักร้อนมาใช้แล้วทั้งที

สุดท้ายก็เลือกตอบรับโดยการยื่นมือไปจับมือของเขาเอาไว้

แมทธิวดึงให้ผมลุกขึ้น เขายังมีรอยยิ้มเคลื่อนไหวบนใบหน้าหล่อๆ อาจเพราะความอึดอัดระหว่างกันที่เคยเป็นคนแปลกหน้าเริ่มจะหายไปเยอะ ตอนนี้ผมถึงรู้สึกห่มั่นไส้ขึ้นมาหน่อยๆ พวกเราเดินขึ้นไปบนหาดเพื่อติดต่อขอเช่าเจ็ตสกี พูดคุยกันเรื่องราคาและเวลาเรียบร้อยแล้ว ผมก็รับชูชีพมาสวม

พี่ชายหน้าเข้มกวักมือเรียกให้พวกเราไปยังจุดที่มีเจ็ตสกีจอดอยู่อธิบายเป็นภาษากลางที่ติดทองแดงนิดๆ แล้วแยกตัวออกไป ถึงตอนนี้ความกล้าที่ผมพยายามปลุกปั้นส่งแรงฮึดมาก่อนหน้านี้ก็กลับเริ่มลดน้อยถอยลง ตามองเจ็ตสกีตรงหน้าอย่างหวาดๆ เล็กน้อย คุณคนอื่นที่ไม่น่ากลัวเท่าไร แต่ตอนมายืนขำจุ่มน้ำอยู่ข้างๆ แล้วก็พบว่ามันคันใหญ่กว่าที่คิดไว้

“...”

“พีช ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ”

“ผมเปลี่ยนใจทันไหม”

“ตัวน้อย ผมนั่งอยู่ข้างหลังคุณนี่เอง บอกแล้วว่ามีผมอยู่ด้วย
คุณไม่ต้องกังวล”

เอ็ม ของแบบนี้ไม่กังวลได้หรอก

แต่ก็เข้ามาแล้ว ผมเลยค่อยๆ ขึ้นไปนั่งหลังแฮนด์บังคับ มือข้าง
หนึ่งจับเบาะ อีกข้างหนึ่งจับตรงส่วนควบคุมของมันเอาไว้ ตัวเรือ
โคลงเคลงแค่เล็กน้อยตอนแมทธิวก้าวขึ้นมา เหมือนเขาพยายามจะ
ทำให้ผมหัวน้ใจน้อยที่สุด

สุดท้ายเราสองคนก็นั่งกันอยู่บนเจ็ตสกี สภาพเหมือนกับตอนที่
ที่ขับมอเตอร์ไซด์ก่อนหน้านี้เป๊ะๆ

ความจริงแล้วผมขับได้ทั้งมอเตอร์ไซด์และรถยนต์ จึงไม่น่าหัวน้
ใจอะไร เคยได้ยินบางคนบอกว่ามันก็ไม่ต่างอะไรกับขับบิ๊กไบค์ แต่ไอ้
ที่กังวลนะเป็นเพราะเรื่องที่ผมว่ายน้ำไม่เป็นนั่นแหละ

“เจ็ตสกีไม่มีเบรก แรกๆ พีชต้องค่อยๆ ช้าๆ อย่าเพิ่งเร่งเครื่อง
แรงหรือผ่อนแรงมากเกินไป มา ผมจะพาคุณไปก่อน” เขาเอ่ยด้วยเสียง
ทุ้มอยู่ใกล้หู

ร่างสูงขยับมานั่งตะชิด ใช้แขนหนาทั้งสองข้างโอบตัวผมเอาไว้
แล้วจับมือผมที่อยู่บนแฮนด์อีกที

สถานการณ์และสัมผัสที่เกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวทำให้ผมตัวเกร็ง
ขึ้นมา จากที่หัวน้ใจอยู่แล้วก็ยิ่งต้องมาเสียสมาธิจนสับสนวุ่นวายใจไป
หมด แต่พอฝ่ามือหนาจับมือผมให้ค่อยๆ บิดคันเร่ง เจ็ตสกีก็ค่อยๆ
ออกตัว คราวนี้ผมตื่นตื่นขึ้นมาหน่อยๆ ตอนที่เคลื่อนตัวไปยังท้อง
ทะเลกว้าง

ตัวเรือโคลงเคลงเล็กน้อยเมื่อกระแสน้ำซัดเข้าหา แรงปะทะ
เกิดเป็นละอองน้ำสาดกระเซ็นถูกใบหน้าและเนื้อตัว จังหวะที่เฟล

อ้าปาก ลั่นก็รับรู้ได้ถึงรสเค็มอ่อนๆ

“ตอนเลี้ยวไม่ต้องผ่อน ถ้าลดความเร็วจะเลี้ยวไม่ไป...”

แมทธิวอธิบายพร้อมกับหักเลี้ยวให้ดู

จังหวะนั้นผมแม่งเริ่มสนุกขึ้นมาแล้ว เห็นเขาทำได้เพอร์เฟกต์
ทั้งๆ ที่มีผมนั่งเกาะอยู่ด้านหน้าก็อดทิ้งไม่ได้ ตอนหันไปพูดก็ส่ง
สายตาเหมือนเข้าเหย๋ไปให้ด้วย

“สุดยอด เชื่อแล้วว่าคุณเก่ง”

แมทธิวขำ และเหมือนอยากจะแก้งผมกลับ เขาหักเลี้ยวซ้าย
เลี้ยวขวาติดต่อกันสองทีซ้อนจนผมร้องออกมาดังลั่น ใจเต้นระรัวขึ้น
มา พอเจ็ตสกีหยุดนิ่งกลางผืนน้ำกว้างก็ว่าเสียงห้วน

“แมทธิวครับ เล่นอะไรเนี่ย”

“ตกใจเหรือ”

“ไม่ตกใจมั้ยน้า หัวใจจะวาย เกิดควาไปจะทำไม”

ฝรั่งหล่อยังคงยิ้ม เขาทาบมือซ้ายไว้ตรงเอวผม “ผมบอกแล้วว่า
พีชมีผมอยู่”

“ถ้าเมื่อไหร่ที่ขึ้นมาผมจะต๋อยคุณ”

“ผมยินดีให้คุณต๋อยเลย หลายๆ ทีก็ได้ เพราะผมเองก็คงรู้สึก
แย่ที่คุณแลคุณไม่ดี”

“ยังจะกล้าพูด”

มีเสียงหัวเราะเบาๆ ในลำคอดังแผ่วมาอีกหน คนตัวโตด้าน
หลังคลายมือออกจากแฮนด์ของเจ็ตสกี แต่ยังไม่ได้เคลื่อนตัวถอยห่าง

“คราวนี้พีชลองขับเองดูบ้างไหม”

ผมกะพริบตา มองมือตัวเองที่ยังจับอยู่ที่เดิม ภาพเท่าๆ ตอนที่
แมทธิวขับและหักเลี้ยวลอยเข้ามาในหัว...

“ก็ได้ครับ”

“ผมอยู่ข้างหลังคุณ ซ้าๆ ไม่ต้องรีบ”

ผมค่อยๆ บิดคันเร่ง คราวนี้ไม่มีมือหนาๆ ของแมทธิวมาคอย

นำให้แล้ว หวาดเสียวนิดๆ แต่ก็ตื่นเต้นดีเหมือนกัน ความห่วงใยในตอนแรกไม่ค่อยหลงเหลืออยู่แล้ว อาจเพราะมีคนขับเป็นแถมขับเก่งขนาดนั้นนั่งอยู่ด้านหลัง บวกกับเสียงทุ้มนุ่มที่คอยพูดอยู่ตลอดเวลา นี่ก็ด้วย สุดท้ายผมก็ประคองเจ็ตสกีให้แล่นไปด้านหน้าได้เองอย่างต่อเนื่อง

“ใช่แล้วคนเก่ง แบบนั้นแหละ”

ลมพัดเข้ามาปะทะหน้า พัดผมจนลู่ไปด้านหลัง พอได้ขับเองมันทั้งสนุกแล้วก็ให้ความรู้สึกอิสระมากกว่าที่คิด ผมเริ่มชินกับคลื่นลูกเล็กๆ ที่ซัดเข้าหา ริมฝีปากก็อดคลีเป็นรอยยิ้มไม่ได้

ผมเพิ่งเคยขับมันเป็นครั้งแรก แล้วก็เพิ่งทำอะไรโหดโผนแบบนี้เป็นครั้งแรกเหมือนกัน...

ปล่อยให้มันแล่นอยู่บนผิวน้ำได้พักใหญ่ๆ แล้วผมก็ค่อยๆ ชะลอความเร็วลง เอี้ยวหน้าหันไปทางคนด้านหลัง

“แมทธิว เราลองขับ...”

“ระวัง!”

ผมเอื่อยยังไม่ทันจบ แมทธิวก็ร้องชัดขึ้นด้วยความตกใจ ไม่ทันเข้าใจอะไรทั้งนั้นก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกระแทกเข้าที่ตัวเจ็ตสกี การปะทะทำให้ผมเสียหลัก วงแขนหนาของคนด้านหลังรวบจับไว้ได้ทันแต่เพราะสายน้ำที่ไร้รูปลักษณะทำให้ทรงตัวลำบาก รู้สึกตัวอีกทีความหนาวเย็นก็คืบคลานอยู่รอบตัวแล้ว

ผมตกลงมาในน้ำ นั่นคือสิ่งแรกที่เข้าใจได้ในทันที

“...” สมองโผล่ด้วยความตกใจ แต่แล้วกลับรู้สึกสบายไปหมด จนต้องหลับปี๊อกหน ขยับขาไปมา พอสัมผัสอะไรไม่ได้เลยนอกจากน้ำ ความกลัวก็แล่นพลา้นขึ้นมา เผอิญหัวใจสูดน้ำทะเลเข้าไปในปอด

ผมจะจม... จะจมนะ!

“พีช!”

ได้ยินเสียงทุ้มดังอยู่ใกล้ๆ พร้อมๆ กับแขนแข็งแรงที่วัดวามา

เกี่ยวรอบเอาเอาไว้อีกหน

ตัวผมถูกดึงเข้าไปใกล้ความอบอุ่นแข็งแรง พอรู้ว่ามีคนที่อยู่ใกล้ๆ ให้ยึดเหนี่ยว ผมก็รีบวาดแขนออกไปโอบรอบคอเขาเอาไว้เพื่อเอาตัวรอดทันควัน

“แมทธิว!...แมทธิว”

“ผมอยู่ที่นี่”

“แมทธิว ผมจะจม”

“คุณไม่จมพี่ช คุณสวมชูชีพอยู่ ผมก็อยู่ตรงนี้ ผมไม่ปล่อยให้คุณจมน้ำหรอก”

“...”

“ไม่เป็นไรแล้ว”

หูได้ยินเสียงนุ่มนวลของคนที่ยพยายามปลอบว่าไม่เป็นไรซ้ำๆ วินาทีหนึ่งความกลัวยังทำให้ผมสับสน ต่อมาถึงค่อยๆ ควบคุมตัวเองให้สติกลับมาได้ แต่ยังไม่กล้าพอที่จะปล่อยมือออกจากลำคอหนาของคนตรงหน้า ทำได้เพียงโอบไว้เพียงหลวมๆ

ชูชีพทำให้ลอยตัวอยู่ในน้ำได้ก็จริง แต่เพราะความมืดมิดใต้น้ำและปลายเท้าที่สัมผัสอะไรไม่ได้เลย ผมถึงยังหวั่นใจ ความแสบร้อนที่โพรงจมูกและลำคอทำให้สำลักไอลอกมาหลายหน กระทั่งมีมือหนาเย็นมาช่วยลูบน้ำทะเลเค็มๆ ตามใบหน้าออกให้

“เมื่อไหร่จะอะไรขึ้นครับ เราตกลงมาได้ยังไง”

แมทธิวหน้าเคร่ง “มีคนขับเจ็ตสกีอีกลำเข้ามาเฉี่ยว”

ขับมาเฉี่ยว?

ผมเบิกตากว้าง เฮ้ย นั่นมันอันตรายมากเลยนะ ก่อนหน้านี้ผมผ่านคันเร่งลงแล้ว แทบจะลอยอยู่หนึ่งๆ ไม่ได้หักเลี้ยวไปไหนด้วยซ้ำ ไม่คิดว่าจะมีคนขับเจ็ตสกีลำอื่นเข้ามาใกล้จนเกิดอุบัติเหตุขึ้นแบบนี้ ดินหน้อยที่แค่เฉี่ยว ไม่ใช่ชนกันกลางทะเล

“มาพี่ช คุณกลับขึ้นไปก่อน” แมทธิวว่า ไม่รอให้ผมตอบอะไร

เขาก็ใช้มือทั้งสองข้างจับได้รักรั้วผมก่อนจะยกตัวให้กลับขึ้นไปนั่งบน
เจ็ดสีกี่ลำไ้

ผมเบิดตาเล็กน้อยกับแรงแขนอันแข็งแรงของเขา ก่อนจะส่งมือ
ไปช่วยดึงร่างสูงใหญ่ให้กลับขึ้นมาซ้อนด้านหลังเหมือนเดิม

จังหวะนี้ถึงเห็นว่าใกล้ ๆ มีเจ็ดสีกี่อีกลำคั่วอยู่ แต่คนขับและ
คนซ้อนของทางฝั่งนั้นช่วยกันพลิกมันขึ้นมาแล้วปีนกลับขึ้นมานั่งได้
แล้วเช่นกัน พอหันมาเห็นผมกับแมทริวิกก็ยกมือไหว้ขอโทษกันยกใหญ่

คนขับของฝั่งนั้นเป็นผู้หญิง ท่าทางคงกำลังฝึกอยู่เหมือนกัน
เห็นเธอหน้าเสียแบบนั้นแล้วผมก็ได้แต่ยิ้มเจื่อน โบกมือว่าไม่เป็นไร
แต่ก็หมดอารมณ์จะขับเล่นต่อ จึงบอกฝรั่งหมีด้านหลังว่าควรรีบเข้าฝั่ง
และเอาเจ็ดสีกี่ไปคืน

“ยังตกใจอยู่รีเปล่าตัวน้อย”

พวกเรานั่งอยู่บนเก้าอี้ริมชายหาดตัวเดิม แมทริวิกที่เดินหายไป
สักพักกลับมาพร้อมกับขวดน้ำเย็น ๆ

ผมเอื้อมมือไปรับมาเปิดพลาสติกสายสิริชะ “ตอนนี้ไม่แล้วครับ
แต่ก่อนหน้านี้คิดว่าตัวเองจะจมน้ำตายแล้ว”

จังหวะที่ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวมีแค่น้ำมืด ๆ มันโคตรน่ากลัว
จริง ๆ นะ ตกใจจนลืมไปเลยว่าตัวเองสวมชูชีพ

เหตุการณ์ตอนที่ผมไปฝึกว่ายน้ำสมัยเด็ก ๆ หวนกลับมา วันนั้น
ผมทำโพล่หลุดมือลอยไปไกล พอที่อยู่แถวขอบสระเห็นเข้าก็รีบ
พุ่งหลาวลงมาช่วยไว้

“หน้าพีชชืดมาก”

“...”

ผมสะดุ้ง เพราะจู่ ๆ ฝรั่งตัวโตก็ใช้ปลายนิ้วเย็น ๆแตะลงมาบน
แก้ม สีหน้าเป็นห่วงรวมทั้งการกระทำของเขาทำให้ผมได้ตอบกลับไป
ไม่ถูกอยู่บ้าง ได้แต่หุบตามองเท้าตัวเองที่เปื้อนทรายเต็มไปหมด

ก่อนจะพ่นลมหายใจยาว ๆ ผ่านริมฝีปาก

“แมทริว ขอขอบคุณมากนะครับ”

“...”

“ถ้าตอนนั้นไม่ได้คุณ ผมอาจจะสติแตกมากกว่านั้นก็ได้” พุดมาถึงตรงนี้ผมก็ยิ้มเจื่อน “ผมน่าจะไปฝึกคุมสติให้ดีกว่านี้...”

“แมท”

“ครับ?”

“พีชเรียกผมว่าแมทแบบก่อนหน้านี้ก็ได้”

“...”

“ผมขอ”

“...” ผมกะพริบตาช้า ๆ

ที่แรกยังสับสนอยู่บ้างที่อีกฝ่ายเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน แต่พอเงยหน้าขึ้นไปประสานสายตากับตาสีสวยที่มองมาด้วยแววตาอ่อนโยน และระยิบระยับเหมือนมีกาแล็กซีขนาดย่ออยู่ในนั้น ความทรงจำที่ถูกเมินไปบางส่วนก็ค่อย ๆ กลับมาฉายซ้ำอีกหน

ตกใจจนเผลอเรียกชื่อเล่นเขาแบบนั้น ไม่ดี ไม่ใช่แค่นั้น เพราะผมยังเผลอกอดคอแมทริวไว้นั่นอย่างกับลูกโคอะลา

โอ้ย...

การกระทำน่าอายแถมไม่เท่าทำให้ความร้อนเริ่มลามเลียตั้งแต่ใบหูลงมาจนถึงสองข้างแก้ม อุณหภูมิดังกล่าวชวนให้รู้สึกมันเมาน่าประหลาด ผมก้มลงมองปลายเท้าตัวเองอีกครั้ง ไม่ได้ตอบอะไรกลับไปทั้งนั้น

“ที่แรกผมว่าจะไปหาต้นไม้ชาวด้วย แต่ไป ๆ มา ๆ เรากลับอยู่ที่นี้ตั้งนาน”

นั่งพักจนคิดว่าความกังวล ตกใจ หรืออารมณ์อื่นๆ ซึ่งค้างค้างอยู่มลายหายไปหมดแล้ว ผมก็พุดขึ้นมา

“ไม่เป็นไร เรายังมีเวลาอีกเยอะ ถ้าพีชอยากมา วันหน้าค่อยมาอีกก็ได้”

“จ้ะเรากลับกันเลยไหมครับ”

แม่ทริฟฟ์ก็หันรับคำชวนผมอย่างว่าง่าย พวกเราเก็บข้าวของ
ที่เอามาด้วย จัดการปิดทรายที่ติดมาให้หลุดออกไปเท่าที่จะทำได้ ก่อน
จะเดินกลับไปยังจุดที่จอดรถมอเตอร์ไซด์ไว้ แต่ตอนที่ผมหยิบกุญแจ
ออกมาไขเพื่อจะเลือนรถ กลับมีมือหนาๆ ยื่นมาขวางเอาไว้

“รอบนี้ผมขับให้เองดีกว่า”

ผมเลิกคือ “ไหนคุณบอกไม่มั่นใจถนนหนทางไง”

“ขามาผมมองดูแล้วคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหา”

“แน่วใจนะคุณ”

แมทธิวยิ้ม “พืชดูเหนื่อยๆ ให้ผมจับนึ้นแหละดีแล้ว”

“เอาอย่างนั้นก็ได้ครับ”

ผมส่งกุญแจให้เขา แล้วยื่นรอกจนแมทริวเลื่อนรถเรียบร้อยถึงขั้นไปคร่อมด้านหลังแล้วบอกว่าโอเคแล้ว

รถเคลื่อนไปด้านหน้า คราวนี้บรรยากาศค่อนข้างแตกต่างกับ
ขามา แค่อายุผมก็เปลี่ยนแล้ว มันเย็นเยือกมากกว่าตอนเช้าเพราะ
อุณหภูมิที่เริ่มลดต่ำลงตามการโคจรของดวงอาทิตย์

ผมจับจองอยู่ที่แผ่นหลังหนาของคนตรงหน้า แรงลมที่พัดปะทะมาได้ร่างใหญ่ๆ นี่ช่วยต้านเอาไว้ มือขวาผมขยับไปจับเสื้อกล้ามสีขาวของอีกฝ่ายเบาๆ เมื่อรถชะลอตัวลงขณะเลี้ยว พอไม่ต้องเป็นคนขับที่ต้องคอยมองทางหรือระมัดระวังรถคันอื่นแล้ว ผมก็หันไปมองวิวรอบด้านทั้งซ้ายและขวา ซึ่งมีทั้งป่าไม้ ไรสีอร์ต จุดชมวิวกว้างขวางพื้นที่ก็เปิดโล่งจนเห็นผืนทะเลกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา

ปฏิเสธไม่ได้ว่า...มีเพื่อนเที่ยวแบบนี้นักสนุกเหมือนกัน